

**EEN KAT HEEFT
NEGEN LEVENS,
EEN MENS...**

Een kat heeft negen levens, een mens...

Verhalen over reïncarnatie en vorige levens
van diverse auteurs
samengesteld door
Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen - met inbegrip van automatische informatiesystemen - worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, uitgezonderd korte fragmenten, die uitsluitend voor recensies mogen worden geciteerd.

Uitgeverij RHA Publishing
Zundert, Nederland
www.vorigelevens.nl

© 'Een kat heeft negen levens, een mens...' is een bundel met verhalen van diverse auteurs, samengesteld door Marianne Notschaele-den Boer voor Uitgeverij RHA Publishing Zundert.

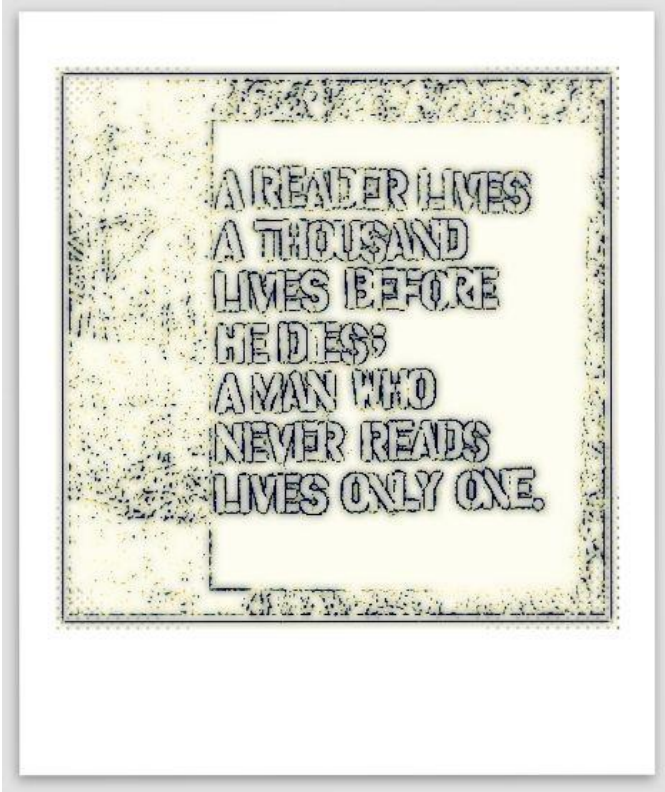
Het copyright van de verhalen berust bij de desbetreffende auteurs. Zij hebben toestemming gegeven voor opname van hun verhalen in dit e-boek.

© Gebruikte illustraties zijn bewerkingen van rechtenvrije fotoafbeeldingen.

© Gratis e-boek Uitgeverij RHA Publishing Zundert - september 2013 – update november 2018 ivm tekstwijziging

ISBN 97890 82091915

NUR 720

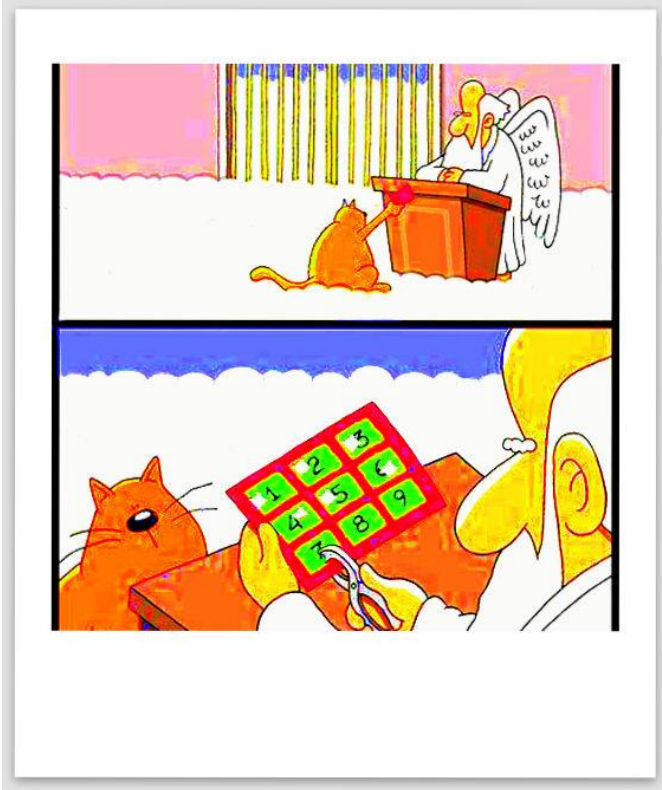

A READER LIVES
A THOUSAND
LIVES BEFORE
HE DIES.
A MAN WHO
NEVER READS
LIVES ONLY ONE.

Dit e-boek ontvangt u gratis van uitgeverij RHA Publishing. U mag dit e-boek in pdf doormailen aan derden, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in tekst en/of layout.

Het copyright van 'Een kat heeft negen levens, een mens...' (ISBN 97890 82091915) berust bij Uitgeverij RHA Publishing. Het copyright van de verhalen behoort toe aan de desbetreffende auteurs. Zij gaven toestemming om hun verhaal in dit e-boek te laten opnemen. Iedere auteur is gerechtigd zijn of haar eigen verhaal te gebruiken in originele of gewijzigde versie voor eigen websites of andere doeleinden.

INLEIDING

In april 2013 schreef Uitgeverij RHA Publishing de [verhalenwedstrijd](#) 'Een kat heeft negen levens, een mens...' uit.

Veertig enthousiaste schrijvers zonden hun verhaal in. De winnaars waren:

- (1) Roos Boum - verhaal nr. 18
- (2) Grete Simkuté - verhaal nr. 1
- (3) Sofie De Braekeleer - verhaal nr. 4
- (4) Sabine Neuteboom - verhaal nr. 8

Het allerbeste verhaal 'Voor altijd dansen' van Roos Boum werd gepubliceerd op de website van RHA Publishing, maar meer ingezonden verhalen verdienden een groter lezerspubliek dan alleen de jury. Daarom werd besloten 18 verhalen te selecteren voor publicatie in een e-boek. Reïncarnatietherapeute en schrijfster Marianne Notschaele voorzag de verhalen over reïncarnatie en vorig levens van illustraties, werkte wat stijl- en taalfouten weg om de leesbaarheid te vergroten en bepaalde de volgorde waarin de verhalen het best gelezen zouden kunnen worden.

RHA Publishing dankt alle auteurs van de verhalen voor hun belangeloze medewerking!

INHOUD

1

**Een kat heeft negen levens, een mens heeft er
maar één. Zeggen ze.**

Grete Simkuté

2

Eén op de tien

Dit verhaal is niet meer beschikbaar, wijziging 26-11-2018

3

Een kat heeft negen levens, een mens...

Elwin Flik

4

De skilat

Sofie De Braekeleer

5

Duizend doden sterven

Evy

6

Alles blijft

(dhr) José van Rosmalen

7

**Een kat heeft negen levens, een mens...
honderden.**

Willemijn Wiegmans-Slegers

8

Terug naar Duitsland

Sabine Neuteboom

9

Thuiskomst

Marjolein Zegers-Hammer

10

I have loved you for a thousand years

José van Doorn

11

Maya

Carola Ruijsch van Dugteren

12

Later als ik dood ben

Irma de Waard

13

Leven met een nachtwaker

Naomi Aurora

14

**Een mens heeft op tijd te zijn voor trainingen of
thee**

Petra M. Heerenwaaijer

15

**Een kat heeft negen levens, een mens zoveel als
ijzeren ringen aan een maliënkolder**

Albert

16

Een leven als vrouw

Peter Ingelse

17

Negen levens, maar waarom?

Marianne Fortuin

18

Voor altijd dansen

Roos Boum

1 - GRETE SIMKUTÉ

Een kat heeft negen levens, een mens heeft er maar één. Zeggen ze.

Een kat heeft negen levens, een mens heeft er maar één. Zeggen ze. Toch, vanaf het moment dat ik hem drie jaar geleden op een regenachtige

maandagmorgen aansprak over de koffer die hij bij zich had terwijl we in gezamenlijk malheur op de verlate tram stonden te wachten, weet ik dat dit niet zo is. De koffer, een grauwe lucht die zwanger is van volle regendruppels, een spoorweg waarin ijzige klanken van ijzeren treinwielen zich herbergen: een eigenaardig doch niet onplezierig gevoel van herkenning becroop me die ochtend. Ruim zeventig jaar geleden stond ik vóór dezelfde persoon, met datzelfde attribuut, in een soortgelijke omgeving; het enige verschil is dat we elkaar toendertijd niet weerzagen, maar juist afscheid van elkaar namen. Dat was niet voorgoed, blijkt nu.

A. en ik, ik en A. We zijn huisgenoten, medestudenten, ongewild-geworden-Rotterdamers (maar daar nu toch ook heel blij mee), en bovenal maatjes voor het leven. Hij kookt mijn lievelingssoep voor me als ik nurks thuiskom van mijn stage; ik ga in de vroege ochtendgluren beschut met vliegenklopper op zoek naar het hongerige muizenvolk dat hem uit zijn slaap houdt 's nachts. We dromen weg bij de zoete beeldtaal van foute Hollywoodproducties, liggend op zijn bed en lepelend uit een bak goedkoop chocolade-ijs, in een spontane opwelling gehaald bij de avondshop. Ons herenhuis is gevuld met hysterische lachsalvo's, diepgaande gedachten die net zo makkelijk geuit worden tijdens het ontbijt als onder

het mystieke licht van de volle maan, en algemeen gedeeld twintigersleed. Ondanks dat we niets voor elkaar verbergen, is er wel één ding wat hij niet weet en ik wel: onze innige vriendschap heeft zijn wortels niet ontsproten op die eerste studiedag, drie jaar geleden. Nee, je hoeft geen rechercheur te zijn om dit stuk draad te volgen naar de bol wol waartoe het behoort, maar wel gevoelig genoeg zijn om de parallelle dimensie van dat vorig leven te her- en te erkennen. Een vorig leven dat zich afspeelt in de geladen jaren '30 van de vorige eeuw, aan de vooravond van één van de grootste drama's uit de geschiedenis van de mensheid.

Twee uitgelaten tienermeiden die op de grens stonden van volwassenwording, zoekend naar zichzelf, hun plek in de wereld en een persoonlijke band met God. Joanna (A.) en Ester (ik): twee *Hertzfreundinnen* van Joodse komaf, behorend tot de geciviliseerde hogere klasse van Joods-Duitsland. Onze families waren bevriend: haar vader runde een apotheek, waar mijn vader, arts in een psychiatrisch *asylum*, op zijn beurt medicijnen bestelde. Na mijn verpleegdiensten in diezelfde psychiatrie, stapte ik moe maar voldaan op mijn fiets en reed heuvels af, bossen uit, terug naar de stad, waar Joanna meedraaide in de apotheek of naailessen volgde. Lachend vielen we elkaar dan in de armen, en lieten de werkdag voor wat het was.

De bioscoop met zijn roodfluwelen stoelen, een hilarische comédie in de schouwburg, of appeltaart in het koffiehuis: onze avonden waren goedgevuld en zoemden van plezier. Joanna kon uren wegkletsen over haar grote droom: in dienst gaan bij een couturier in de Franse hoofdstad, in haar ogen de stad van pure decadentie, modieuze verfijning en eindeloze stijl. De hoopvolle schittering die te zien was in haar reebruine ogen bezorgde, en bezorgt, me kippenvel.

Ook De Liefde bleek een onuitputbare bron van inspiratie voor onze verbale reprises. Hoewel preuts en degelijk, konden we het niet laten het mannelijk volk op z'n minst op te merken, waarna betekenisvolle blikken en uitbundig gelach werden gewisseld, gevolgd door het arm-in-arm de conclusie uitbreidden dat geen enkele jongen goed genoeg was voor ons.

Met het verstrijken van de seizoenen veranderden ook de jongens om ons heen: de stad leek zich in rap tempo te vullen met lange, atletisch gevormde, strak-gekapte blonde jongemannen. Sommigen droegen donkergroene jassen in militaire stijl, anderen gaven hun gestalte vorm door zich te hullen in lange, duisterkleurige, leren mantels. Ook al waren enkelen van hen best knap, dit instinctieve aftasten van het andere geslacht ging verscholen onder een bovenlaag van aangeprate haat (zij

jegens ons) en verontrustend wantrouwen (wij jegens hen). Als we er weer een onze weg zagen kruisen, wierpen we hem een voorzichtig-nijdige blik toe, versnelden onze pas, en liepen onder hevig gefluister naar huis. Dit was het begin van de bezetting; de bezetting van ons land, onze cultuur, geloof, wortels, bewegingsvrijheid, en onszelf. De laatste keer dat ik mijn hartsvriendin zag, was toen ze met enkel een koffer vertrok - waarheen, weet ik niet en dat wist zij zelf ook niet. De schittering in haar ogen had plaatsgemaakt voor een permanente blik gevuld met spanning en doffe paniek.

‘Grappig’ genoeg ziet ‘Joanna’ er nu zelf uit als een ariër pur sang: 1.94 m. lang, blond haar als koren in de zomer, een helderblauwe oogopslag. En ja, zijn favoriete jas is een knielang, beigekleurig leren gewaad; als hij deze aan heeft, wordt hij niet zelden nageroepen op straat: “Hé, SS’er!” Hij heeft een aantal jaren terug een rondreis gemaakt door Israël, heeft stage gelopen bij een modebedrijf in, jawel, Parijs, en heeft zijn interesse in mannelijk schoon ook zeker behouden.

Waar A. zijn emotionele *build-up* uit het leven als de Joodse Joanna duidelijk instinctief verwerkt op een onbewust vlak, loopt dat verleden in mijn geval veel tastbaarder als een rode draad door mijn leven nu. Ik wéét dat achter iedere glimlach, duizend voorgaande glimlachen schuilen; achter elk woord,

honderd gesproken zinnen. Mijn hart is uitzinnig van geluk dat ik 'haar', mijn beste vriendin, weer bij me heb. De koffer staat bij ons in het opberghok, en daar blijft hij ongetwijfeld voorlopig nog staan.

2 - XX

Eén op de tien

*Dit verhaal is op verzoek van de schrijfster
verwijderd op 26-11-2018 (t/m pag. 22)*

3 - ELWIN FLIK

Een kat heeft negen levens, een mens...

Een mens heeft geen leven, althans dat denk ik wel eens als ik op maandagochtend te vroeg in de kou bij de bushalte sta en de informatie boven de halte

niet in overeenstemming is met het daadwerkelijke rijgedrag.

En daar bibberend in de kou, terwijl de gure oostenwind dwars door alle zorgvuldig aangebrachte lagen - inclusief de vetlaag - heen snijdt, stel je jezelf de vraag: waar komt die weerzin tegen kou vandaan ?

Er zijn mensen die genieten van kou, die geheel vrijwillig er voor kiezen om nota bene in de sneeuw te gaan genieten. Hier is het bij mij misgegaan. Vele malen word ik wat mismoedig aangekeken op het schoolplein als ik vertel dat wij dat niet doen.

In dit leven vermijd ik de kou, zowel de kou zoals die voelbaar is als de kou in het leven zelf. Alles draait om warmte. In dit leven ja, ... misschien komt die weerzin uit een eerder leven.

Vaste dialoog tussen vrouwlief en mij: in een vorig leven woonden wij als Eskimo's samen en wij zijn daar gestorven in bittere kou. Daarom hebben we in dit leven gekozen voor warmte en gaan we verder.

Wandelend door dit leven komt die vraag vaak terug. Zou er iets zijn blijven hangen uit vorige levens? Waarom voelen wij ons 'thuis' in een klein stukje Frankrijk, al jaren lang? Hoe kan het dat er iets klikt met andere mensen, vrienden, geliefden of collega's? Ik zoek de antwoorden niet, ik ben meer geïnteresseerd in de vragen. De antwoorden

zijn voor mij ook niet zo belangrijk. Belangrijker in mijn ogen is accepteren wat dit leven te bieden heeft. Daar leer je van te leven.

Misschien liggen die antwoorden wel in het verleden. Voor mij zijn ze geen last. Inmiddels heb ik al genoeg verhalen gelezen voor wie de antwoorden uit het verleden wel een last kunnen zijn omdat zij zich onbegrepen voelen. Dan kan het zinvol zijn om op zoek te gaan en het verleden af te sluiten om nu verder te gaan.

Dit leven draait voor mij om de antwoorden van nu, en in het verleden behaalde resultaten zijn het fundament waarop ik bouw.

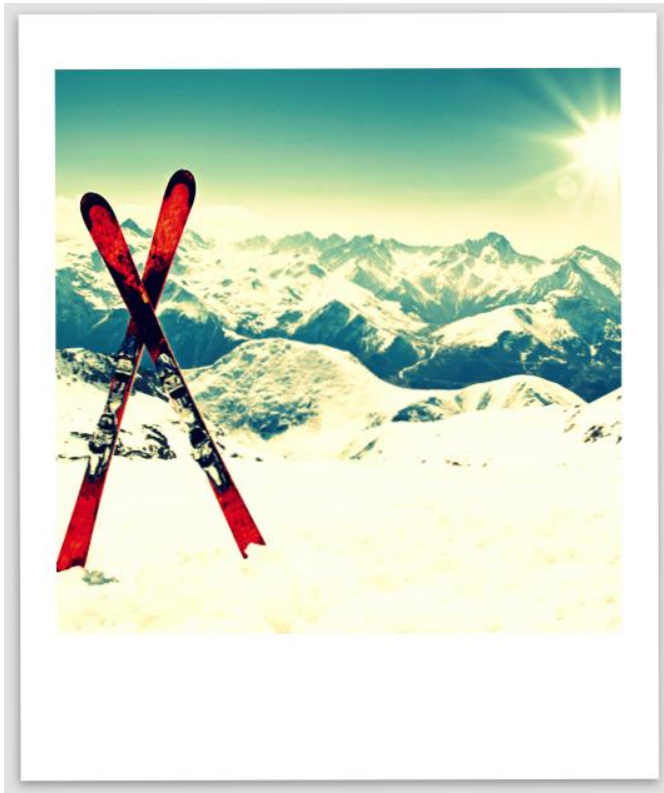
Die kat zal er wel negen hebben. Levens. Ben ik jaloers op die kat ? Nou, nee. Die kat weet hoeveel levens hij te gaan heeft. Het idee dat hij bij leven nummer acht is gekomen en er nog maar één te gaan heeft, lijkt mij ondraaglijk. Je bestemming ligt vast en er is geen ontkomen aan. Je zult als kat niet verder kunnen tellen dan negen en dan is het op.

Wil ik dan niet weten hoeveel levens ik te gaan heb of hoeveel er zijn geweest? Ook niet.

Mijn leven nu geeft mij wat ik heb en brengt mij op een plek. Ergens eindigt dit leven en dan kan ik terugkijken op wat ik geleerd of gedaan heb. En dan ga ik verder waarschijnlijk... of niet. Tot die tijd is het raadzaam te proberen om te accepteren wat en wie ik tegenkom en welke plek ik dat geef.

Nu zal ik ook verder moeten, maar dan in gezelschap van de buschauffeur die er een afwijkende tijd op nahoudt als ik kijk naar de vertrekstaat.

Enige troost die ik hier uit kan putten is de gedachte dat hij een lekkere verwarming aan heeft, dus kan ik behaaglijk aanschuiven.

4 - SOFIE DE BRAEKELEER

De skilat

Ze lag loom languit te zonnen, haar ogen half dichtgeknepen tegen het felle zonlicht dat op de sneeuw weerkaatste. Dit leven beviel haar wel, lekker lui, wachtend op een skiër die haar meenam voor een tochtje vol pure adrenaline als ze de berg afgleden met een duizelingwekkende snelheid. Gelukkig had ze geen hoogtevrees, of schrik voor snelheid. Grinnikend dacht ze terug aan de schroef die ze ontmoet had toen ze nog een zitje in de octopus was. Die schroef had hoogtevrees en werd misselijk bij elk ritje dat de octopus maakte. Nee, dan had zij meer geluk gehad. Gek was ze op kicks en snelheid. De laatste vijf levens had ze het dan ook niet slecht gehad, hoewel haar leven als gesp van een paardenzadel haar met momenten wat had geïrriteerd, al dat paardenzweet... Maar ze mocht inderdaad niet klagen. Die keer dat ze een draadje was in een versleten tapijt bij die oude dame thuis, dát was wat anders geweest. Als ze gekund had, was ze doodgegaan van verveling, maar dat ging nu eenmaal niet. Je werd opnieuw geboren in iets of iemand en dat leven duurde zolang het duren moest.

Ze schrok op uit haar gemijmer toen ze stemmen hoorde. Niet lang daarna kwamen de eerste skiërs druk babbelend uit de kantine, klaar voor een namiddag zwarte piste. De jongen die haar oppakte, bekeek haar nauwkeurig, terwijl hij aan de verhuurder uitlegde dat hij stomweg zijn eigen ski's vergeten was in het hotel en informeerde naar de details van deze skilatten.

De skilat hield afwachtend haar adem in. De jongen zag er uit als een waaghals, dus als hij besliste haar te huren, beloofde het een fijne middag te worden. Blijkbaar beviel het hem wat hij zag, want hij betaalde en klikte haar vast aan zijn linkervoet.

“Hoi,” mompelde de skilat tegen haar collega rechterlat, “hoe lang ben jij al een lat?”

“Drie jaar,” babbelde die vrolijk terug “en ik moet zeggen, het bevalt me wel. Ik weet nog dat ik dacht, Loes, dacht ik, het is nu wel geweest met al die slome levens, het wordt tijd dat je eens een leuk leven hebt. Maar, je hebt niet te kiezen, nietwaar. Ik zeg altijd...”

Zuchtend sloot de skilat zich af voor haar babbelzieke buur. Ze voelde warempel hoofdpijn opkomen. Waarom was ze nu geen surfboard, dan kon ze tenminste solo van haar kicks genieten. Zou het mogelijk zijn om op één lat te skiën? Tja, als je een voorwerp was dat in duo moest functioneren, bleef het altijd afwachten wat het werd met je partner. Ze kende koppels waar het vuurwerk troef

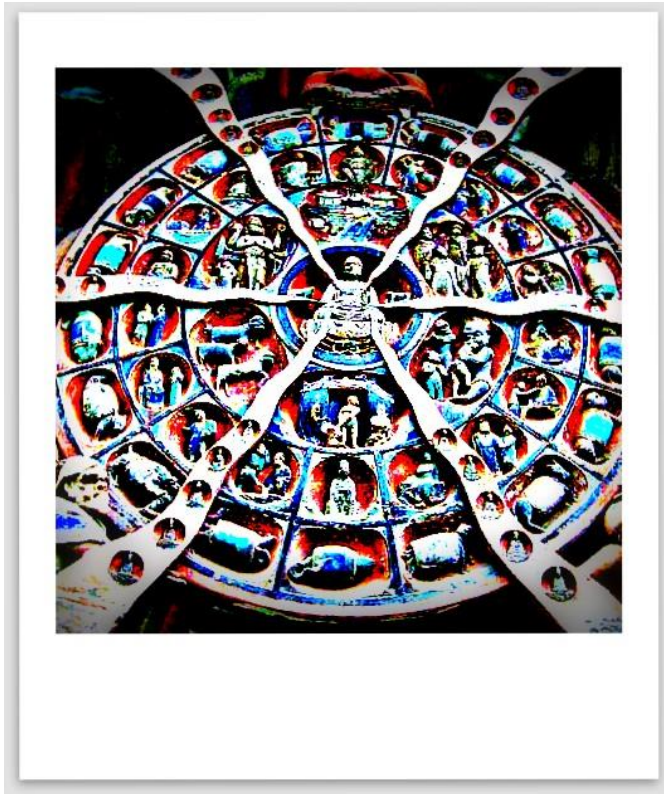
geweest was vanaf de eerste seconde, grote liefde, maar daar hield zij zich ver van. In je volgende leven was het sowieso weer afwachten waar je terechtkwam en ze had geen zin in een volledig leven als deurmat met liefdesverdriet en niets anders te doen dan zich daarin te wentelen.

Tijdens de afdaling sperde ze haar ogen wijd open tot ze traanden en schitterden van opwinding. Zalig, zo'n roekeloze afdaling. Enkel een beetje opletten dat ze heel bleef, want dit leven als skilat mocht best nog wel iets langer duren.

Toen de jongen beneden was, kwam er een vrouw op hem afgeskied. Haar gezicht stond op onweer. "O jee", kreunde de skilat. Gezeur. Ze herkende het van ver. Twee keer was ze een mens geweest en wat haar betrof, had ze dat meer dan gehad. Nee, dan bevielen de afgelopen vijf opties haar beter.

"Maarten, wat heb ik je gezegd", mopperde de moeder, "je wéét toch dat ik doodsangsten uitsta als je zo roekeloos skiet. Je breekt je been nog eens of erger. Je had wel dood kunnen zijn. Je hebt geen negen levens zoals een kat!"

"Je moest eens weten," grinnikte de skilat.

5 - EVY

Duizend doden sterven

Dood is dood zeiden mijn ouders, en namen mij bij de hand om het leven te omarmen. Tijdens de eerste stappen op hun vrij gebaande pad leerde ik

ontzettend veel, maar niet om anders dan langs een doodlopende lijn het leven te aanschouwen: een begin met een eind.

Dat eind maakte mij doodsbang. Mijn ouders hadden met het leven eveneens het sterven gegeven. Van dat laatste kon ik mij geen voorstelling maken. Niet meer in staat zijn tot denken. Vergaan tot stof alsof je nooit had bestaan. Geen donker, geen licht. Niets. Hoe viel 'het niets' te verbeelden? Misschien benaderde een droomloze slaap het nog het meest. Maar ook dat bleef gissen. Door me voor te stellen dat ik de tijd voor mijn leven ook niet had gemist, praatte ik mezelf moed in.

Toch bleef ik lang bang voor de dood. Totdat ik er twee keer heel dichtbij kwam te staan en overgave ervoer. Geen idee nog van mijn sterven daarvoor.

Als kind vond ik één leven vrij mager. Hoe kon de mens, omringd door zoveel mogelijkheden en keuzes, het allerbeste uit een eenmalig leven halen? Zonder aarzeling het juiste doen? Sowieso ambieerde ik alleen al vijf ambachten. En nog maar te zwijgen over al de spijtoptanten van achter in de tachtig. Mochten die hun gemaakte fouten nooit meer herstellen? Vooral nog loste ik die tekortkoming (de bijgesloten clause van het bestaan die direct na geboorte op je bord wordt geserveerd: *Je ontvangt een prachtig geschenk, het*

leven zelf, maar daarvoor dien je wel te sterven) op met verzinsels. Ik verzon verhalen waarin ik krijger was, vluchteling of wasvrouw. Noord-Holland verenigde ik moeiteloos met Noord-Amerika, het hoge gras van de berm was de prairie en het kanaal een rivier. Ik verzamelde bosbessen tijdens kampeervakanties, fabriceerde van takjes en veren heilige voorwerpen en bad om bescherming gedurende een imaginaire volks-verhuizing. Op zanderige bouwplaatsen werden stenen door de woestijn gesjouwd en het zweet van mijn voorhoofd geveegd om vorm te geven aan een groot lijden.

In mijn kinderspel speelde ik tal van levens. Op mijn zevende had ik er tientallen opzitten. In het begin was het louter rollenspel, zoals jonge kinderen spelend het leven leren, maar toen ik ouder werd, schreef ik de verhalen op. Schrijfster worden leek mij *de* manier om verschillende levens te kunnen (door)leven. Van een druk beweeglijk kind veranderde ik in een stille dromer. Voortaan speelde alles zich in mijn hoofd af. Op die besloten plek werden levensechte filmbeelden geprojecteerd. Een *derde oog*, leerde ik later. Ik verplaatste mij van de een naar de ander. Inleven werd mijn kracht. Ik kon goed gevoelens en problemen van andere mensen inschatten en vervolgens verwoorden op papier. Omdat ik graag

in de huid van een ander kroop? Of kroop ik in oude
huiden van mijzelf?

Halverwege de dertig werd ik de schrijfster die ik
altijd had willen worden of misschien al vanaf
geboorte was. De overtuiging dat reïncarnatie
levensvragen kon beantwoorden, en tevens een
onuitputtelijke bron voor het schrijverschap was,
liep daar gelijktijdig mee op. Mijn debuut betrof een
reïncarnatieverhaal waarin de lezer kon meegaan
zonder in wedergeboorte te geloven. Mijn eigen
twijfel zat er in verweven. Ging het over
reïncarnatie of een hoofdpersoon in de war? Of
over beide? De keuze was aan de lezer.

Een ingedroogd vogellijkje op het steen of dode vis
die aan de oppervlakte dreef, dreven mij terug naar
wat mij in basis was aangeleerd. Dood is dood. De
gedachte aan reïncarnatie bood veel inzicht, maar
geen troost. Het leven dat ik leidde, hield op een
dag op. Ik zou nooit terugkeren naar de mens die ik
nu was.

Vorige levens herbeleven in regressies deden mij
datzelfde leven wel beter begrijpen. Misschien
verzon ik verhalen omdat het een veilige manier
was om naar mezelf te kijken. Zoals sprookjes in
symbolen en archetypen over goed en kwaad
vertellen. Of kwamen de verhalen waarvan ik dacht
die te hebben verzonnen (ten dele) voort uit vorige

levens? In ieder geval kon ik meer met *opnieuw geboren worden* dan met *dood is dood*. Vanuit dat perspectief hoefde ik minder te jakkeren. Niet alles in een enkel leven te proppen. Kon ik meer leven in het nu.

Verzinsel of vorig leven

Als de leeg gegeten aardappelpan in een laagje water stond te weken, schraaptten mijn vingers de natte resten van de bodem. Ik kende alle kieren en gaten van ons huis waar een kinderlichaam zich tussen kon wringen en verstopte mij vaak in de inbouwkast. Vroeg mij af hoe de overlevingskansen waren als soldaten door de schotten op zolder heen zouden schieten, waarachter zich een kleine kruipruimte bevond. *Jullie kunnen nooit weten hoe de oorlog was* zei mijn oma als ik haar daar naar vroeg. *Omdat jullie die niet mee hebben gemaakt*. Ik wist dat ze gelijk had maar droeg toch altijd die oorlog met mij mee.

Toen ik als proefkonijn bij een bevriende reïncarnatietherapeute een sessie deed waarbij je meerdere levens doorliep, kwam er aan het eind een flard WO-II tevoorschijn. Ik wilde direct stoppen. Ontwaken uit de trance. Maar voordat ik daaruit kon ontsnappen, moest ik zien hoe het daar tot een einde kwam.

WO-II vernietigingskamp. Vrouw begin twintig. Kaal en broodmager. Witgrijze huid. Bluskalk. Massagraf. Een meisje voor me smeekt om genade. Ik niet. De moffen lachen daar om. Vinden het leuk, die smekende Joden. Dat plezier gun ik ze niet. De kogels zijn op. Dus voor de overigen, waaronder ik, een klap met geweercolf op de slaap. Ik val neer maar ben niet dood. Word levend begraven. Het kost me weinig moeite om dat uitgemergelde omhulsel te mogen verlaten.

Twee jaar geleden herkende ik het massagraf in Sachsenhausen. De plaats was met zwarte sintels bedekt. Om de slachtoffers te herdenken. Ik herinnerde mij de vorm, afmeting en energie van de sterfdag die ik in trance had gezien. Tenminste, ik dacht op dezelfde plek te zijn. De rechthoekige kuil was nu afgeplat. Ik zag weer hoe het de diepte in ging. Hoe onze hoofden niet boven de rand uitkwamen. Hoe er op ons neergekeken werd. Mensen als vuil werden gestort.

Het nu

Ik durf niet te beweren dat mijn laatste leven zich daadwerkelijk in de oorlog heeft afgespeeld. Of dat het hebben van vorige levens onomstotelijk vaststaat. Vooral omdat het pijnlijk kan zijn voor overlevenden uit die oorlog. Mensen die daar zeker

bij waren en hebben geleden. Ik begrijp wel waarom ik tegen alleen reizen in de trein opzie. *Omdat ik niet weet of ik goed aankom.* Dikteert het onderbewuste een verhaal om reisvrees te duiden of triggert een trein een leven dat naar een vernietigingskamp leidde?

Toch zit er inmiddels een tijdsbalk in mijn hoofd van verschillende levens op een rij. Die van een:

- 1) Russische peuter die tijdens het kijken naar een waterrad in het water valt en verdrinkt.
- 2) Moeder die haar bastaardkind ombrengt omdat het teveel op de verwekker is gaan lijken.
- 3) Goedgelovige prostituee die wordt misleid.
- 4) Ziekelijke vrouw van een Noord-Amerikaanse stam die te laat merkt dat ze te vroeg op een berg is gaan liggen om te sterven, maar niet meer terug kan.
- 5) Jongen van een jaar of zeventien die doorboord wordt door een lans tijdens een aanval van kruisridders en blij is dat de angst van het vluchten voorbij is.

6) Meisje dat niet kan aarden bij een groep kolonisten en het bos inloopt om te sterven in de vrieskou, die warm aanvoelt.

7) Sjamaan die minder genezer is dan hij de bevolking wil doen geloven; de bedrieger pleegt incest met zijn dochter in zijn paalwoning die hoog boven alle andere woningen uitsteekt. Aan het eind van zijn leven heeft hij wroeging. Hij sterft een natuurlijke dood.

8) Dame van stand die tijdens de Franse Revolutie onthoofd wordt onder de guillotine.

9) Dochter die door haar vader voor een brood met een bedoeïenvolk wordt geruild en zich later van een rots werpt omdat zij zich afgesloten van de rest voelt.

We sterven wreed, vreedzaam, uit eigen beweging of door toedoen van anderen, omdat het lichaam op is, onverwacht of gepland. Maar in ieder geval sterven wij. Allemaal. Naar die zekerheid hoef je niet te zoeken. Of dat één keer is of dat men inmiddels al duizend doden is gestorven, blijft een hypothese.

Ik heb de levens op willekeurige volgorde staan, lang niet allemaal, het zijn er veel meer dan negen. Zet ik de levens chronologisch om naar een grafiek,

registreer ik een curve van groei. Bedenk ik als verhalenverteller deze verhalen om mijn doen en laten te doorgronden? Of heeft een mens toch meer levens dan een kat? In ieder geval heb ik de doodlopende lijn uit mijn jeugd omgebogen naar een cirkel.

6 - (dhr) JOSÉ VAN ROSMALEN

Alles blijft

Het is donker buiten. Hier in dit natuurgebied is geen straatverlichting te bekennen. De huizen zijn ver weg. Ik ben hier alleen, midden in de nacht. Ik

heb een kijker bij me. Ik ga op mijn rug op de grond liggen, de aarde onder mij is warm en vochtig. De hemel is helder. Ik zie sterren, steeds meer sterren. Met mijn kijker zie ik er vele honderden. Ik zie ook nevelslierten in de hemel boven mij. De nacht staat niet stil, maar beweegt, juist nu ik hier stil lig.

Ik voel me klein en groot tegelijk. Klein ten opzichte van het licht van miljoenen jaren geleden dat ik nu zie, de onmetelijke verte die ik ervaar. Ik voel me groot, als ik denk aan de miertjes die om me heen kruipen en de nog veel kleinere beestjes die ik met mijn ogen niet kan zien. Als mens sta je er tussen in, tussen het grote en het kleine. Zowel de wereld van het hele grote als het hele kleine zijn voor ons een raadsel, we denken het liefst op onze eigen menselijke maat, vanuit ons eigen bewustzijn. Tot dat bewustzijn hoort ook het besef van eindigheid en tegelijk de behoefte aan iets groots, iets dat blijft en beklijft.

Alles in onze wereld en in het heelal blijft in een of andere vorm altijd bestaan, volgens de wet van het behoud van energie verdwijnt er zelfs geen vlieg ooit helemaal. Als levend wezen kom je uit stof en zul je tot stof weerkeren, maar uit die stof komt ook weer nieuw leven tot stand. Zo zit er in elk levend wezen wel iets van al het voorgaande leven en geef je ook iets door aan je opvolgers. We leven steeds op de schouders van onze voor-ouders. Ook als zij

al eeuwen geleden zijn over-leden, zit er iets van hen in ons.

Ik kijk opnieuw naar de sterren, in de donkere nacht. De puntjes lichten op. Ik voel iets kriebelen op mijn been, een mier zoekt zich een weg omhoog. Alles is ver weg nu, mijn werk, mijn gezin, mijn huis, ik ben hier moederziel alleen. En toch ben ik hier samen. Alles vloeit hier samen, het klopt in mijn hart, het tintelt op mijn huid, het straalt in mijn ogen, het suist in mijn oren, het vervult mijn dromen, hier en nu, het raadsel dat leven heet. Ik mag me nu even het centrum voelen van dat alles, alles om me heen, het heelal dat geeft en neemt, de wereld die mij nodig heeft en straks ook weer niet, maar ook de wereld die mij blijvend meeneemt in de golven van de tijd en de niet te bevatten afstanden. Als ik sterf, zal ik voortleven. Ik was, ik ben, ik blijf.

Ik sta op en klop het zand van mijn broek, mijn broek voelt vochtig aan. Morgen ben ik thuis en doe ik hem in de wasmachine. Zo staan we weer met de benen op de grond!

7 - WILLEMIJN WIEGMANS – SLEGERS

**Een kat heeft negen levens, een mens...
honderden.**

Een kat heeft negen levens, een mens...
honderden. Honderden levens, waar in dit leven er

vele laatjes in zijn, die open gaan. Herinnering aan een zigeunermeisje, een vrouw die moeder was van haar moeder nu, een oude, wijze sjamaan ergens in de bergen van Azië, een jonge vrouw die in de Tweede Wereldoorlog door vergassing om het leven is gekomen, een leven op de VOC, als Nubische vrouw in Egypte, en ergens ligt ook ver weg de aanraking door Jezus. Dit en meer zijn herinneringen of wat ik zelf weet waar enkele van mijn levens liggen; in mijn huidige leven zijn daar dingen van die ik mag loslaten en mag laten gaan. Mijn verhaal gaat over het laatste leven dat ik nog weet. De oorlog.

De oorlog zit in elk mens... Daar, in dat leven als jonge vrouw, moet ik het huis verlaten door Duitse soldaten. Beneden staat een truck-auto met katoenen doek. Erin. Met een koffer en wat kleding zie ik eruit als een mooie, Joodse vrouw. Lang haar, goed verzorgd. Jong. Helemaal in de war. De truck zit vol met andere mensen.

Waarheen? Wat gaat er gebeuren? Erin! Hoor ik in het Duits. Volgeladen. Zonder iets te zien rijdt de auto over hobbelende kinderkopjes de stad uit. De auto vol met mannen, vrouwen en kinderen. Na een reis stopt de auto. Waar staan we?

Ik kom uit de auto, brak, en het licht is fel. 'Aussteigen', hoor ik weer. En daar zie ik een hele lange trein. Immens. Een trein waarin ze vee

vervoeren. Geen ramen, houten deuren. Bij sommige deuren hebben ze een loopplank gelegd, we dienen erin te klimmen. Mensen die net als ik geen idee hebben wat er gaat of staat te gebeuren. Opnieuw worden we gecommandeerd om de trein in te gaan. Ik klim de trein in en deze is echt vol, afgeladen met mensen.

In een hoek waar ik wat wind kan voelen, sta ik in het donker. Mensen om mij heen worden ziek, er is geen water en behoeftes worden gedaan. We rijden en rijden, uren, dagen zoals het voelt. Ook ik doe mijn behoefte in de trein. Zo erg. Zo ziek dat ik me voel (hier komt de reisziekte in mijn leven nu vandaan, zo ook de geur van urine waar ik niet tegen kan). Ik geef over.

Ineens komen we ergens aan en we moeten 'heraus'! Ik herpak mezelf en loop in een lange rij achter allerlei andere mensen aan. Mannen, vrouwen, kinderen.

Ineens sta ik in een hal met allemaal tafels en daarachter staan vrouwen. Ik moet mijn koffer achterlaten en kleding uitdoen. Mijn mooie lange haren geraak ik kwijt. Ik word geschoren. Hierna krijg ik een doek van iemand en doe voddige kleding aan. Niet schoon, het ruikt onfris en is wellicht van iemand anders geweest.

Hoe lang ik in de barakken heb gezeten? Geen idee. Op een of andere dag moest ook ik gaan douchen. Ik vond het zo erg met zoveel mensen, vrouwen, in

de doucheruimte te staan omdat ik wist wat er ging gebeuren. Ik alleen oké, maar al die andere mensen. Waarom? Daar werd ik vergast, maar het ergste was om op een hoop te worden gelegd bij alle anderen buiten, naakt. Daar zijn foto's van gemaakt terwijl ik dat als ziel nog weet.

Een kat heeft negen levens, wij mensen hebben er zoveel... In dit leven hierboven omschreven heb ik een aantal ervaringen gehad waar ik in mijn leven nu mee mocht leren omgaan. De oorlog zit ook in mij.

8 - SABINE NEUTEBOOM

Terug naar Duitsland

Tijdens een regressieweekend op de opleiding voor transpersoonlijke therapie werden wij terug gebracht naar een vorig leven. Medestudenten

brachten je in een tranceachtige staat. Was de bedoeling. Maar ik ben altijd superwakker en ik geloofde niet dat de oefening bij mij effect zou hebben.

Welk beeld het meest spontaan boven kwam drijven, werd me gevraagd.

Ik had het niet verwacht, maar ik kreeg de naam van een Duitse stad door: Dortmund. Bijzonder, als je al je hele leven angst hebt voor alles wat Duits is. Ik kreeg ook een jaartal door. Niet heel exact, maar het begin van de vorige eeuwwisseling dus rond 1900.

Ik herinner me dat ik van onze leraar de opdracht had gekregen om naar een leven terug te gaan waarin ik was opgegroeid in een liefdevol gezin. Door middel van open vragen werd ik steeds dieper in dat vorige leven teruggebracht en hoewel ik gewoon wakker was, kreeg ik duidelijk beelden door die ik niet zelf had kunnen bedenken omdat ik nog te weinig wist van de architectuur en binnenhuisdesign in die tijd.

Mijn vader was architect en had ons huis zelf ontworpen. Het was een groot wit, vrijstaand huis dat er voor die tijd erg strak vormgegeven uitzag. Ik dacht dat ik het allemaal verkeerd zag, maar toen ik later informatie opzocht over bouwstijlen, herkende ik er de Bauhausstijl in.

In ons huis beschreef ik wat ik zag als antiek. Zó zouden we dat nu noemen. Maar in die tijd was art-deco hoogst modern. Ik zag ook Chesterfield banken. De omgeving waarin ons huis stond was lichtglooiend. Dus dat zou even buiten Dortmund geweest moeten zijn.

Ik zag mezelf opgroeien. Van een klein meisje in een lange poppige jurk naar een moderne jonge vrouw in een Marlène Dietrich-broek. Ik leek erg op de vrouw die ik nu ben, maar meer in balans met zichzelf. Krachtig.

Iedereen deed bij ons aan kunst en er kwamen ook veel kunstenaars over de vloer. In de jaren dertig raakte mijn vader alles kwijt. Ik kreeg niet door waarom. Waren wij Joods of hielden wij ons bezig met Entartete Kunst?

In een vervolgsessie bij iemand anders heb ik nog mogen zien dat ik met een stoomtrein (reden die toen nog? Ja, die reden toen nog) naar Zwitserland ben gevlucht, samen met mijn moeder. En dat ik daar uiteindelijk, redelijk eenzaam gestorven ben. Drie jaar voor ik opnieuw geboren werd in dit leven.

Er zijn opmerkelijke overeenkomsten met het vorige leven in dit leven: uiterlijke overeenkomsten. Interesse in kunst en kunstzinnige aanleg. Vooruitstrevende instelling. Zwaar allergisch voor fascistoïde praktijken en ander machtsmisbruik.

Helaas iets wat ik in mijn huidige leven tegen blijf komen. Ik vermoed dat er nog restjes uit andere levens opgeruimd moeten gaan worden, wil ik daar helemaal vanaf komen.

Vanwege mijn voornaam werd altijd aan mij gevraagd of ik Duitse was. Want Sabine zou een Duitse naam zijn. Vreselijk vond ik dat, want mijn haren gingen altijd overeind staan van Duits. Ik associeerde dat lange tijd met de oorlog.

Van alles wat over de Tweede Wereldoorlog gaat, word ik depressief en ik heb Duitsland ook jarenlang gemeden tot ik via een ex-vriend Zwitserland leerde kennen (daar kom je alleen als je dóór Duitsland heenrijdt, dacht ik altijd). Sindsdien heb ik een enorme passie voor Zwitserland. Het was (toen ik nog kon sparen) mijn vaste vakantieland. Mijn dochter en ik zijn er zelfs gedoopt.

Door de regressie-oefening ben ik mij ook in mijn land van herkomst opnieuw gaan verdiepen en ontdekte daar zoveel moois! Ik heb er zelfs bijna een jaartje mogen wonen en ik heb me nog nooit zo thuis gevoeld als daar. Ik was op mijn plek! Ik werd (bijna) overal vriendelijk geholpen en te woord gestaan. Ik vond hartstikke leuk werk. Leerde heel snel veel leuke mensen kennen. Terwijl het in mijn eigen land nooit heeft willen lukken.

Helaas zijn wij na veel tegenslag toch weer terug naar Nederland gekomen. Maar door deze

regressie-ervaring én dat ene jaar in Duitsland, is een heel stuk karma op prachtige wijze opgelost: waar ik angst voor had, is liefde geworden. Ook heb ik daar een onderdrukt stuk in mezelf nieuw leven in geblazen: mijn passie voor tekenen. Ik heb in Duitsland dus eigenlijk mezelf terug gevonden!

9 - MARJOLEIN ZEGERS-HAMMER

Thuiskomst

Snelwegen suizen onder ons door. Van de ene tolgeweg, omarmen we de andere tolgeweg. Voor het

eerst in ons leven, is de vakantiebestemming Italië. Om precies te zijn de Riviera di Ponente.

De verwachtingen zijn hoog gespannen. Zon, zee, pittoreske dorpjes en lekker eten. De rit lijkt eindeloos te duren. We rijden de hele nacht door. Af en toe strekken we even de benen op een parkeerplaats en dan weer snel verder. Tegen het ochtendgloren bereiken we de grens.

Met iets minder haast, rijden we Italië eindelijk binnen. Dan gebeurt er iets in mijn geest wat ik nooit eerder heb ervaren.

Mijn wel opgebouwde gejaagdheid en stress van de afgelopen drukke maanden verdwijnt als sneeuw voor de zon. Het landschap voelt vertrouwd, de opkomende zon prikkelt in mijn ogen. Langzaam zak ik relaxed onderuit in mijn stoel. Het voelt hier als thuiskomen.

We verlaten de snelweg en zoeken onze vakantiebestemming op. We volgen de eindeloze weg langs de kust. De azuurblauwe zee lijkt me met zijn golven te willen begroeten. Een begroeting die voelt als een omhelzing met een oude bekende. De bruisende boulevards en de vele badgasten voelen zoveel vertrouwder dan die in Nederland. Mijn geest is in opperste staat van verrukking en verwarring. Hoe is het mogelijk, dit voelt als thuiskomen. Thuiskomen in een land dat me volkomen vreemd is. Het moet een inbeelding zijn,

denk ik, dat kan toch niet anders. Maar niets is minder waar.

De dagen die er op volgen, zijn er steeds momenten of gebeurtenissen die mijn gevoel bevestigen. In de grote supermarkten lonken gigantische hoeveelheden en verschillende ingrediënten Italiaans eten mij toe. Als een klein kind in een snoepwinkel kan ik haast niet kiezen. De verse pasta's, de mega grote paprika's, de passierode tomaten. Zachtjes laat ik de verse groenten door mijn handen glijden. Sommige groenten heb ik nog nooit gezien en bereid. Ik koop ze toch.

Op de terugweg in de auto ga ik er in mijn gedachten moeiteloos mee aan de slag. Voor alle zekerheid kijk ik toch nog even in het, voor de zekerheid meegenomen, Italiaanse kookboek. Mijn verbazing is telkens weer groot, als blijkt dat mijn zelfverzonnen recept in het kookboek beschreven staat.

Als een echte Italiaanse mama, tref ik op de ochtenden als vanzelfsprekend voorbereidingen voor het avondeten. In tegenstelling tot thuis, verlies ik mij in het koken van een groot aantal gangen. Het pastadeeg vormt zich met gemak naar mijn handen. De pastamachine heeft geen geheimen voor mij en drapeert zijn spaghetti-slierten over de provisorisch zelfgespannen lijntjes, door de keuken. De spaghetti-slierten waaien zacht heen en weer als gordijnen en tevreden aanschouw

ik dit tafereel, met in mijn hand een heerlijke cappuccino.

In een supermarkt begint een verkoopster enthousiast de *peccorino* aan te prijzen. Zij heeft duidelijk niet in de gaten dat ik niet van Italiaanse afkomst ben. Ik knik voortdurend en roep enthousiast: 'Si,si!' Veel meer Italiaanse woorden ken ik helaas niet.

Wachtend voor het voetgangerslicht, houdt een oud mannetje mij aan de praat. Ook hij heeft niet door dat ik geen Italiaans spreek. Mijn verschijning lijkt voldoende Italiaans blijkbaar.

De meest bizarre belevenis heb ik tijdens een wandeling door de bergen, als we na een lange wandeltocht aankomen bij een verlaten olijfgaard.

Aan de rand daarvan staat een vervallen huis. Iets trekt me naar binnen. Mijn man waarschuwt nog voor eventueel verstopte slangen. Normaal ben ik daar als de dood voor. Nu lijkt het alsof mijn oude huis wil dat ik nog een keer binnenkom.

Voorzichtig wandel ik het huis binnen. Als in een film verandert het huis weer in originele staat. Boven sta ik voor een klein raampje, in gedachten verzonken sla ik voor de zoveelste keer de luiken open en zie ik in de verte de glinstering van de mediterrane zee. Ik adem de zuivere lucht in en

snuif de haast vertrouwde lucht van de boomgaard
vermengd met de zilte zeelucht, in.

Dan schrik ik op uit mijn gedachten. Naar beneden,
vlug, de broden staan nog in de oven!

Als ik voorzichtig de krakkemikkige trap naar
beneden neem, eindigt die in de keuken bij een
grote stenen oven. Ik wist gewoon dat die daar was!

Dan hoor ik de bezorgde stem van mijn man weer.
Hij heeft liever dat ik nu echt uit het huis kom, zijn
angst voor slangen en ander ongedierte blijven
overheersen. Zelf voel ik niets van die angst, dit was
mijn *casa*! Hier heb ik in een vorig leven als
Italiaanse mama geleefd, ik weet het heel zeker.

10 - JOSÉ VAN DOORN

I have loved you for a thousand years

'I have loved you for a thousand years', zo begint een lied van Christina Perri. Een inspiratiebron voor

dit verhaal. Ik hou al duizend jaar van je en zal nog duizend jaar van je houden.

Een jaar geleden kwam ik iemand tegen op Twitter. We raakten in een leuk ‘gesprek’ verzeild, als je dat al zo kunt noemen. Maar aangenaam en diepgaand was ons Twittercontact van meet af aan. We besloten na diverse telefoongesprekken tot een ontmoeting. We zagen elkaar en de bliksem sloeg in. *He blew me away*, zoals de Engelsen dat zo mooi kunnen zeggen. Herkenning, weke benen. Ik ken jou, dacht ik, ik ken jou en hou van jou tot in het diepst van mijn ziel.

Het verwarde me en stemde tot nadenken. Kan dat zomaar gebeuren, of is het omdat ik je al kende en het eigenlijk niet anders kon dan dat wij elkaar weer zouden tegenkomen? Waar kwam jij vandaan en waarom kwam ik jou nu tegen?

Ik kon nooit zoveel met (m)eerdere levens. Wat moest ik daarvan geloven en waar waren de bewijzen daarvoor? Ik ben er nooit naar op zoek geweest, heb er wel eens met iemand over gesproken, natuurlijk denk je daar wel eens over na. Eindigheid, of komen we terug? Maar wanneer je zoveel liefde voor iemand voelt dat het bijna eng is, dan denk ik dat dat al eerder ontstaan moet zijn. Waar, dat maakt mij eigenlijk niet zo veel uit. Het fijne is, dat ik hem nu weer gevonden heb. Het lastige is, dat we nu allebei alweer een ander leven

leiden in deze huidige tijd. Hoe daar mee om te gaan, is weer een ander verhaal. Maar ik heb sterk het gevoel dat ik hem nooit zal kunnen laten gaan.

Liefde blijft, denk ik, altijd bestaan, ook na de dood. Het is een sterk gevoel dat ergens weer een bestaan krijgt. En mensen die bij elkaar horen, zielsverwanten zijn, zullen elkaar weer tegenkomen, ook na de dood, in een volgend leven. Opeens weet ik dat zeker.

En ooit zullen we samen zijn, daar geloof ik in. Het warme, diepe gevoel van liefde, zoals ik dat in dit leven nog niet eerder op deze manier gevoeld heb. Het kan best zijn dat dat niet in dit leven zal zijn, maar dat is dan maar zo. We horen bij elkaar en ik zal voor altijd en eeuwig van deze man houden. Wel duizend jaar al hou ik van je, en nog duizend jaar zal ik van je houden...

11 - CAROLA RUIJSCH VAN DUGTEREN

Maya

Sophia heeft een vreemde ontmoeting met een jeugdvriend. Het laat haar niet los. Ze ontdekt dat zij enkele levens met elkaar hebben gedeeld,

waaronder een leven in de Mayatempels waarin zij geliefden waren.

In de jaren na hun ontmoeting, zien ze elkaar meer niet dan wel. Soms komt hij langs en vertelt over zijn leven. De reizen, de successen, de geweldige foto's die hij maakt. Dan is hij weer weg, even plotseling als hij kwam, Sophia vaak in verwarring achterlatend.

Sophia wil dat daar een eind aan komt, maar kan het moeilijk loslaten. Als een korstje, waaraan je blijft krabben.

Ook nu verstrijkt weer een periode van maanden waarin hij haar niet opzoekt, geen initiatief neemt tot contact. Alleen als Sophia online is en hij haar ziet, spreekt hij haar aan.

Hij vertelt dat hij 'weer eens' op reis gaat. Hij gaat naar de Mayatempels. Sophia's hart slaat een tel over. Alsof er een zware steen in haar hart ploft. Daar had *ik* moeten zijn, niet *hij*, denkt ze.

"Nou, veel plezier dan maar," zegt ze niet al te enthousiast. "Kom de foto's maar laten zien als je terug bent."

Ze ontvangt - bij uitzondering - een e-mail van hem terwijl hij onderweg is. Hij mailt dat hij naar Tikal gaat, het grootste tempelcomplex. Sophia weet meteen dat ze 'nú actie moet ondernemen'. Ze kan het verleden helen, daar is geen ontkomen aan.

Op de dag dat hij in Tikal rondloopt, gaat ze thuis zitten en begint aan haar meditatie.

Ze speelt de bekende beelden voor haar geestesoog af. Weer staat zij - als de jongen die ze toen was - op het plateau op een van de piramides. Beneden zich ziet ze de wanhopige, jonge vrouw - die haar huidige vriend toen was - die geknield ligt en niet durft te kijken. De priester heft zijn arm op om de jongen te doden voor het offer.

“Stop,” roept Sophia in gedachten. Ze gebaart dat ze met de priester wil praten. Het toegestroomde volk beneden hen, houdt de adem in. Sophia richt de aandacht op de jongen die ze toen was. Hij maakt een afspraak met de priester. Er zullen geen mensen meer worden geofferd! In plaats daarvan nemen ze een mand met de oogst van het land, granen, maïs en fruit. Dit offeren ze aan de goden. Ze vertellen alle mensen dat dit vanaf nu de nieuwe gewoonte zal zijn. Er zullen nooit meer jonge mensen gedood worden voor de goden. En de geliefde van de jongen zal haar hart niet afsluiten.

Sophia beëindigt geëmotioneerd haar meditatie. Ze trekt zichzelf los uit de energie van de beelden die ze heeft gezien en stapt naar buiten, de frisse lucht in.

Sophia besluit haar jeugdvriend na zijn reis bij haar

thuis uit te nodigen. Misschien dat ze nu definitief de banden kan doorsnijden.

Op een avond, nog diezelfde maand, ontvangt zij hem. De gemaakte foto's zijn prachtig. Sophia vraagt naar zijn ervaringen bij de tempels. Enthousiaste verhalen. "Het was indrukwekkend, mooi, bijzonder."

Ze wil iets vertellen van wat zij heeft gezien tijdens haar meditatie, maar kan de woorden niet vinden. De opening is er niet. Ze voelt dat haar ziel zich terugtrekt. Zijn ogen zijn zwart, veel te zwart. Het klopt niet. Ze herkent hem niet meer. Hij praat en praat.

"Weet je wel met wie ik op reis was?"

Sophia, quasi-enthousiast: "Nou?"

Jazeker, na al die jaren van alleen reizen eindelijk weer eens met zijn eigen vrouw! Hoe geweldig is het, vertelt hij, dat hij zich tijdens de reis met haar heeft verzoend. Ze zijn weer helemaal verliefd!

Sophia voelt inwendig een aantal sloten dichtklikken. Het valt op zijn plek.

Ze denkt terug aan de zaken die ze tijdens de meditatie met de Mayapriester heeft rechtgezet, en met haar geliefde van toen. En vanavond ziet ze het resultaat.

Verdrietig vraagt ze zich af waar zij nu blijft, wat is er voor haar over?

Hij merkt het niet, gaat helemaal op in zijn eigen verhaal. Hij praat en praat nog meer.

Het is al vrij laat als hij een sms-bericht op zijn telefoon ontvangt: “Kom je naar huis, schat?”

En hij gaat. O, wat is hij blij dat hij zo fijn met Sophia heeft kunnen praten. “Jij bent zo anders, je oordeelt niet.” Sophia zwijgt.

Ze ‘spreekt’ hem nog één keer online. Hij informeert hoe het met haar is. Halverwege haar antwoord moet hij opeens nodig ergens anders heen. Sophia is stil. Ze voelt geen verdriet. Geen pijn. Geen stroom van energie meer tussen hen. Wat een oneindige rust.

Ze verwijdert zijn nummer uit haar mobiele telefoon. De verbinding is weg!

12 - IRMA DE WAARD

Later als ik dood ben

Het zou nu gebeuren. Ze drukte de kinderen kort en stevig tegen zich aan en gaf ze een kus op hun slaperige wangen. Snoof de geur van hun haren op. Probeerde die te verankeren in haar geheugen.

'Mama waarom huil je?'

Ze antwoordde niet. Ze liep de trap af en ging op de stoel zitten. Ze wilde niet vluchten. De rest van haar leven achterom kijken. Met bruto geweld werd de deur ingebeukt en krakend hout verbrak de nachtelijke stilte. Soldaten sleurden haar aan haar armen mee naar buiten. Ze keek achterom en zag Philip in de deuropening staan. Hij strekte zijn hand naar haar uit en riep iets. Ze verstond het niet. Als verdoofd beleefde ze de tocht door de nacht naar het kasteel. Ze verstijfde bij de aanblik op de kerker. Ruw werd ze naar binnen geduwd. Ze verloor haar evenwicht en haar hoofd raakte de stenen muur. Plakkerig vocht liep langs haar slaap. De duisternis en stilte omklemden haar als een kille deken. Ze vroeg zich af of ze dit had kunnen voorkomen, maar eigenlijk wist ze het antwoord al. Aan zien komen wel, maar voorkomen... nee.

Sophia had er lang over nagedacht of ze met haar gaven naar buiten zou treden, maar wat voelde het goed toen ze haar praktijk opende om mensen met emotionele en lichamelijke klachten te helpen met haar helderziende vermogen! Het aantal behandelingen groeide snel maar de onverwacht opgekomen angst eveneens. Als mensen kwamen voor een afspraak brak het zweet haar uit. Paniek lichtte op in haar binnenste en twijfel sloeg toe. Haar ademhaling werd oppervlakkig en hoger. Hoe

kon ze mensen nou goed helpen als ze er als een bonk zenuwen bijzat? Dit was toch haar roeping? Ze probeerde de angst te negeren en sloeg zich krampachtig door de behandelingen heen die gelukkig wel mooie resultaten opleverden. Waren het gewoon opstartproblemen? Faalangst? Gebrek aan zelfvertrouwen?

Ze deed wat vlekoplosser op de zweetplekken van het jasje en zette de wasmachine aan.

Haar rechteroog was gezwollen en zat vastgeplakt door het opgedroogde bloed. Haar rug was een tekening van bloederige striemen en paarse plekken. Een wolkje adem ontsnapte aan haar gebarsten lippen. Hoewel de gedachten aan Philip en de kinderen haar geruime tijd kracht hadden gegeven, was ze dat stadium nu gepasseerd. Na dagen van foltering en pijnlijke nachten in het donker was haar gevecht ten einde. De energie en moed om nog langer te strijden hadden haar verlaten. Wanhoop en teleurstelling hadden plaatsgemaakt voor overgave en acceptatie. Ze voelde hoe haar ziel los begon te komen en afstand nam van haar lijf. Ze had zo vaak samengewerkt met die andere wereld dat ze nu alleen nog maar hoopte daar snel te zijn.

Ze was blij dat ze zo snel bij Marlies terecht kon voor een sessie. Ze lag veilig onder een deken op het matras. Haar ogen waren gesloten.

‘Waar ben je?’, vraagt Marlies.

‘Ik ben thuis. Het is laat in de avond’.

‘Wat doe je?’

‘De kasteelvrouwe is naar ons huis gekomen.’

‘Waarom komt ze bij jou?’

‘Omdat ik dingen kan zien of horen. Dingen die zijn gebeurd of dingen die gaan komen. Haar zoon wordt vermist.’

‘Wat zie of hoor je?’

‘Ik krijg beelden van haar zoon. Hij ligt in de rivier. Dood.’

‘Hoe gaat het verder?’

‘De jongen wordt gevonden en ik word een paar dagen later ’s nachts uit huis gehaald.’

‘Door wie?’

‘Door soldaten.’

‘Waarom?’

‘De kasteelheer verdenkt mij van betrokkenheid bij de dood van zijn zoon.’

‘En dan?’

‘Ik probeer hem uit te leggen wat ik soms kan zien of horen, maar hij is niet voor rede vatbaar. Ik snap het niet,’ snikt ze, ‘ik heb hen geholpen hun zoon terug te vinden. Ik heb altijd alleen maar willen helpen.’

Ze voelt hoe een paar tissues in haar hand worden geduwd.

‘Hoe loopt het af?’

‘Ik word dagenlang gemarteld. Hij hoopt dat ik schuld beken. Maar dat doe ik niet. Dat kan ik niet. Ik ben onschuldig.’

‘En dan?’

‘Dan... ga ik dood. In die kerker’, fluistert ze.

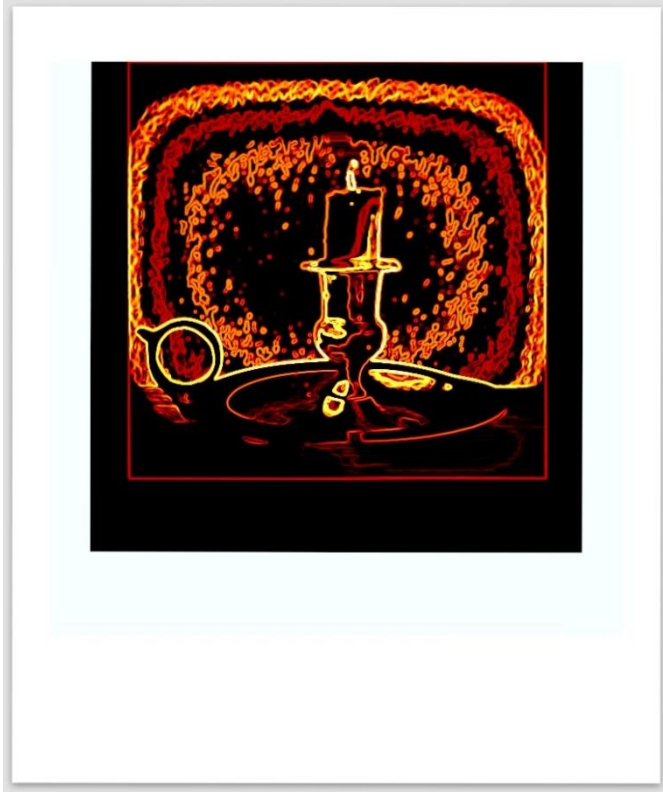
‘Met welke emotie sterf je?’

‘Angst.’

‘Met welke gedachte sterf je?’

‘Dat ik mijn gaven nooit meer zal gebruiken om mensen te helpen als het mijn eigen dood wordt.’

Moe maar voldaan ging Sophia na de sessie naar huis. Met een hernieuwde blik bekeek ze het leven en de wereld met het besef dat het leven nooit ophoudt... Fijn! Ze wilde nog zoveel doen....

13 - NAOMI AURORA

Leven met een nachtwaker

Een vorig leven als vrouw in de middeleeuwen. Redelijk welgesteld. Mijn man was nachtwaker. Gevaarlijk. Het was altijd weer de vraag of hij wel

heelhuids thuis zou komen of dat hij voor eeuwig zou verdwijnen in de nacht.

Ik sliep altijd met een witte kaars in een kandelaar - met een gat erin voor mijn duim - naast mijn bed. Ik keek vaak naar de kaarsvlam en zag dan in gedachten hoe het mijn man verging die nacht. Dan kwam hij thuis, rook een beetje naar rook van pruimtabak en drank. Gerstebier. Maar hij was nooit dronken. Ik was dan blij.

In mijn buik groeide weer een kind. Veel kinderen verloren we aan God, maar ik behield een zoon. Hij werd sterk, groot en dapper.

Overdag smokkelde ik brood, kleine flesjes bier, wijn, kolen, linnen, eieren en melk in mijn schort door het dorp. Ik liep op klompen. Mijn klompen tikten op de kinderkopjes en het zand stooft op van de landweggetjes. Ik bracht het stiekem naar de arme en zieke mensen die het zo hard nodig hadden.

Ik was niet bang voor de pest; hield een linnen doek voor mijn mond, soms ook voor mijn ogen. Het was eng, maar echt bang was ik nooit voor die zwarte handen.

Als ik kon helpen deed ik dat, net als mijn man. Er werd wel geroddeld over ons, en mijn zoon werd met de nek aangekeken. Maar toch gaven we nooit op. Wij lagen wel voortdurend onder vuur, maar toch was dit een goed en gelukkig leven.

We hebben lang geleefd en zo veel mogelijk gedeeld met arme mensen om hen ook een beter leven te geven. Ik hielp op alle mogelijke manieren en zoveel als ik maar kon.

Soms schoot ik konijnen en hazen met pijl en boog van mijn man. Dat was al helemaal stiekem. Maar mijn man was altijd trots als ik dat deed. En dan nam ik het dier mee in mijn schort en stroopte het thuis. Eerst vond ik dat eng, maar mijn man had het me al op jonge leeftijd geleerd; hij was ouder dan ik.

Een sterke, hele grote man voor die tijd. Breed, een doorgroefd en vriendelijke gezicht dat eruit zag of hij geleden had. Droevige blauwgrijze hondenogen, blond haar met een gouden glans. Overhandschoenen aan. Littekens op een huid, gebruind door de zon.

Zelfs met bevallingen hielp hij me. Wij hebben al onze kinderen samen ter wereld gebracht, in het diepste geheim, maar de voedvrouw wist natuurlijk wel beter. Toch deden we dat, want wij geloofden in ons zelf en elkaar.

Soms had ik lange vlechten in mijn haar, mijn man deed dat. Daarna ging mijn haar golven als de zee, kastanjebruin bij donkere ogen.

Ik had ook een klein mes, en nog ergens een oude anderhalve hand(*) van wijlen mijn vader, verstopt in die oude houten kist belegd met ijzer, daar bij het

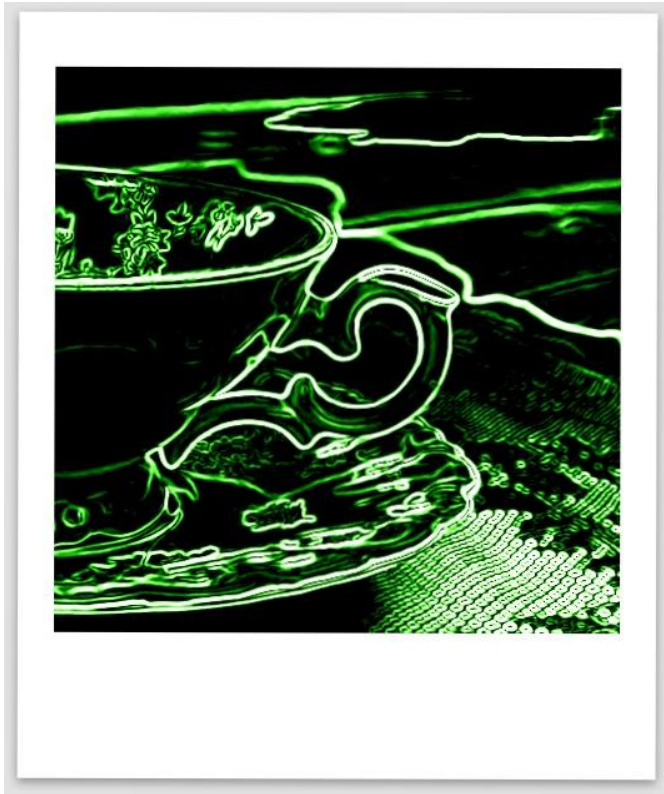
raam en de deur op het krakende hout. Voor als het nodig was. Ze wisten dat ik alleen was 's nachts. Ze hebben kinderen van me vermoord. Drie achter elkaar. Maar niet al mijn kinderen, sommigen stierven vanzelf.

Ik stierf toen ik gelukkig was, dat weet ik nog. Mijn lichaam werd begraven onder een grote wilg buiten het dorp. Mijn graf werd niet gemarkeerd, zodat het ook niet geschonden zou worden.

Mijn man was verdrietig. Hij begroef mij en huilde in stilte. De zon scheen boven hem en deed zijn haar oplichten, als goud. Achter hem stonden alle armen en zieken om mij stilzwijgend nog een laatste eer te betuigen als dankzegging voor de tijd dat ik hun zorgen wegnam en om hen gaf.

Ik kon vredig heengaan maar ben nog wel eens terug geweest voor mijn man. Mijn zoon stierf snel. Ook mijn man volgde. Een strop in de kerktoren. Ach arme schat, soms is het leven te bitter alleen. Je sterft niet altijd alleen, ik nam zijn hand en nam hem mee naar daar waar de zon altijd schijnt in wit... en we waren gelukkig met elkaar en leefden daar op de wolken in het wit, gelukkig.

(*) Een 'anderhalve hand' is een klein zwaard uit de periode 1280-1340

14 - PETRA M. HEERENWAAIJER

Een mens heeft op tijd te zijn voor trainingen of thee

Dat we in een sprookjespark werkten zal het ongetwijfeld in de hand hebben gewerkt, maar we

liepen na sluitingstijd over de laan richting het kasteel en zij moest haar jurk wat optillen om me bij te houden. Ik, in een gebreid maliënkolder, een wit-rode tuniek en met klossende laarzen, was vertraagd voor een zwaardtraining en zij stond er op me te vergezellen en bij de training aanwezig te zijn.

Ze kletste van zich af over een droom die volgens haar een herinnering was aan een vorig leven. Het was mijn eerste dag na een lange vakantie en ook overdag hadden we op verschillende plekken in het park gestaan waardoor we niet konden praten. Ze stond dus op klappen, want vannacht was de vierde nacht in een korte tijd dat ze hetzelfde had gedroomd.

‘Ik loop dus over die heuvel, maar het gaat helemaal niet makkelijk. Alles is groot en wazig, volgens mij ben ik nog maar een kind of een jong iemand. En volgens mij ben ik een meisje, want het rennen gaat onhandig. Beetje net als nu,’ zei ze lachend.

Ik hield mijn pas wat in. We waren vriendinnen sinds de jeugdtheaterschool en ik was zuinig op haar. Het seizoen daarvoor werden we collega’s, wat de vriendschap nog meer lading gaf. We hadden aan één blik voldoende.

‘De lucht is aan het betrekken en eenmaal boven zie ik in een dal een soort landhuis liggen en daarachter, in de verte, staat een fabriek met huisjes er omheen. En ik voel van alles. Ik voel vrijheid, maar ben ook bang, heb het warm en koud tegelijk. Ik weet alleen niet of ik nou naar dat landhuis toe moet gaan of dat ik er juist weg van wil.’

Terwijl ze praatte stopte ik met lopen en we keken elkaar aan. Alsof ik uit mezelf stapte voelde ik mijn gezicht strak worden en even werd alles wazig. Ze bleef maar kletsen en hoe meer ze doorging, hoe infantielier het klonk. Op het irritante af. Ik voelde mezelf groter worden, ook baziger en toen kwam ook het bezorgde gevoel.

Wat er daarna gebeurd is kan ik me niet meer voor de geest halen. Ze keek me eerst bang aan, toen verbaasd en vervolgens begon ze hard te lachen. ‘Wat!?’ zei ik.

Ze zocht steun bij een boom om niet om te vallen van het lachen.

‘WAT NOU?’ vroeg ik. Gierend, zij was altijd al de meest dramatische van ons tweetjes, liet ze zich op de grond zakken. ‘Je jurk wordt vies.’

‘Doe dat nog eens alsjeblieft’, zei ze door haar tranen heen.

Toen ik niks zei werd ze stil, kwam overeind en ik voelde dat er iets was.

‘Jij hebt mij zojuist, in perfect Engels, de les gelezen over zomaar het huis uit gaan en de thee missen. In mijn zondagse jurk nog wel. Dat dat niet past bij een jongedame van mijn stand. En dat met dit weer. Wat zullen onze ouders er wel niet van denken, zei je.’

Ik keek haar aan. Zij keek mij aan. We ademden gelijktijdig diep uit. Ik herinnerde me de training waar ik bijna te laat voor was en knikte om weer te gaan lopen. Zij tilde haar jurk weer op en beduusd liepen we verder.

We hebben het er nooit echt meer over gehad, maar steeds als zij iets vreemds, iets leuks, stoms of briljants doet, lispel ik haar toe *‘when will you start behaving like the lady you’re supposed to be’*. En dan hebben we allebei de slappe lach.

15 - ALBERT

**Een kat heeft negen levens, een mens zoveel als
ijzeren ringen aan een maliënkolder**

Jaren geleden zette ik mijn eerste schreden op het
pad van de persoonlijke ontwikkeling en kwam ik in

aanraking met een medium. Zij dreef een kring van het licht. Vanuit het besef dat je levenspad geplaveid is met ervaringen die teruggrijpen op eerdere levens, leerden we kijken naar actuele opgaven. Via dieptemeditaties probeerden we voorbij de horizon van dit leven te kijken om een glimp op te vangen van eerdere existenties.

Lang niet iedereen lukte dat, maar door bijna de gehele groep werden deze momenten gekoesterd als waardevol en inspirerend.

Volgens ons medium ben ik ooit abt geweest in een belangrijk middeleeuws klooster. Ik las in die tijd 'De naam van de Roos' van Umberto Eco en dan is één en één al snel twee. Boetedoening, leiderschap en eruditie. Niks mis mee.

De verleiding om in vorige levens op zoek te gaan naar personages die het aanzien van de wereld hebben veranderd, is natuurlijk groot. Korte tijd nadat ik daar in mijn jeugd een aantal dromen over had gehad, voelde ik een immens sterke verbondenheid met Albert Einstein, de vermaarde natuurkundige. Een tante van mijn vaderszijde en getrouwd met een Duitser, had het altijd over mijn 'Joodse looks'. Groot was dan ook mijn teleurstelling toen ik zijn sterfdatum had getraceerd. April 1955, terwijl ik toch echt 9 maanden eerder was geboren. Geen match dus! Achteraf toen ik via zijn biografie meer te weten

was gekomen over zijn carrière was ik ook weer opgelucht. Geestelijk vader te zijn van de atoombom is ook geen sinecure. Wat een karma.

Hoewel ik een nadrukkelijk aanhanger ben van de reïncarnatieleer is het niet iets dat me dagelijks bezighoudt. Soms is een oproep voor een verhalenwedstrijd via Twitter dan nodig om dat bewustzijn weer wat aan te wakkeren.

Zit er een patroon in je doen en laten, in voorkeuren of keuzes die je niet zomaar als een reeks incidenten af kunt doen maar die een diepere laag van jezelf beschouwen en verklaren?

In mijn jeugd was Ivanhoe een populaire tv serie. Roger Moore onze held. Moedig en galant en op het eind altijd overwinnaar van de slechteriken. Deze *good guy* was een van mijn eerste rolmodellen. Toen de meester van de 4^e klas dan ook wat te vieren had schreef ik een heus scenario voor een riddersage, uitgevoerd in de gymzaal met mezelf in de hoofdrol. Die sprong vanaf de materialenkast boven op de kidnapper van een jonkvrouwe was letterlijk en figuurlijk het hoogtepunt van de show. Ook mijn opstellen over ridders werden in die levensfase gewaardeerd. Altijd moest ik uitleggen dat ik het gewoon zelf ‘verzonnen’ had en niet ergens uit een boekje had gekopieerd. Ach, gewoon

idolen zul je zeggen, dat is van elke tijd. Later kreeg je Elvis Presley en Johan Cruyff...

Mijn eerste buitenlandse reis had als bestemming Kreta. Het centraal gelegen eiland in de Middellandse zee heeft een dominante rol gespeeld in de geschiedenis van Europa en de Oriënt en was een onmisbare schakel in handelsroutes. Na de val van het Byzantijnse Rijk werd Kreta bezet door de kruisridders, die het voor 1000 zilverstukken verkochten aan de Venetiërs. Bij de kruisridders denken we vooral aan de strijd om Jeruzalem. Een ridderfractie die tijdens het verblijf in het heilige land een cruciale rol heeft gespeeld, is die van de tempeliers. Een uniek gezelschap, zeer machtig, waarvan de leden gedurende hun verblijf in de stad van God ook met mysterieuze zaken in aanraking zijn geweest. Het boek 'De heilige graal en de ark van het verbond' dat ik jaren geleden uit het niets als verjaardagscadeau kreeg aangeboden, geeft een uitgebreide kijk op een occult schaakspel dat onder andere leidt naar diverse locaties in Frankrijk waaronder het befaamde Rennes-le-Chateau. Datzelfde Frankenland trok aan me toen wij met ons jonge gezin onze jaarlijkse kampeervakanties hielden. Jaren achtereen genoten we in verschillende streken van de couleur locale. Gek genoeg waren er altijd kastelen vlak bij de campings, ook al stond dat niet in de gids!

Sinds de uitvinding van de dvd-recorder koop ik films. Eén genre springt er uit: ridderfilms. De laatste film betrof de tv-serie 'Crusader' over Arn Magnussen, de Zweedse tempelier.

Ik heb niets met geweld, maar een maliënkolder maakt iets in me los dat ik niet rationeel kan verklaren. Halfdromend achter mijn pc - terwijl ik de laatste woorden type van dit verhaal - is mijn gedachte dan ook heel sterk: ja, ik was een van hen.

16 - PETER INGELSE

Een leven als vrouw

De bleke winterzon schijnt door de gebrand-schilderde ramen. De Midden-Engelse winters zijn koud, maar ditmaal ligt er geen sneeuw in het dorp

en mede daarom is er volop bedrijvigheid. Zowel binnen als buiten klinkt de arbeid. In de grote keuken achter de hoge ramen zijn een vijftal vrouwen bezig met hun dagelijkse werkzaamheden. Zojuist is het brood uit de oven gehaald. Het langwerpige goudbruine baksel, bovenop van versiersels voorzien, ligt op het lange aanrecht af te koelen. Er wordt gelachen en gekletst rondom de lange donkerbruine tafel.

Het is aangenaam warm geworden door de oven. De grote haard, midden tegen de wand, is hierdoor niet in gebruik. Even een rustig moment in de ruimte waar dagelijks voor veel monden het eten wordt bereid.

Het is een kloosterachtige gemeenschap waar Charlotte woont. Geen monniken en nonnen, maar een hechte groep mensen, elk met een eigen identiteit en toch een gezamenlijke missie. Samen is het leven goed. Het bestuurscentrum dat zich in het oude abdijgebouw bevindt maakt er samen met de bewoners een dynamisch geheel van, dat zich uitstekend staande weet te houden in de eerste helft van deze zeventiende eeuw.

Het gaat ze goed en ook Charlotte voelt zich gelukkig. Ze is vrijgezel. Haar werk en haar eigen kleine kamer geven haar de privacy die ze koestert. De kamer bevindt zich vlak achter de keuken: twee gangen door en een trap omhoog en ze is op de

plaats waar haar spulletjes staan. Een stoel, bed, kast en prullaria die achterin op het tafeltje liggen, naast de kaarslamp.

Charlotte is begin dertig en tevreden met haar eenvoudige leven. Ze is zuinig op haar spulletjes, verzorgt haar lichaam, lange donkerbruine haren en kleding zoals het hoort, en houdt van haar dagelijks werk.

Het grootste deel van de tijd is ze te vinden in deze keuken. Niet alleen haar werk is hier, ook haar sociale leven speelt zich hier af. Samen hebben ze het fijn. Een man mist ze dan ook niet echt in haar leven. Ze is vrijgezel, maar deze levensvorm geeft zoveel contacten dat ze zich nooit alleen voelt. Samen met de meiden wordt er gelachen en geroddeld. Ze past wel op dat ze zelf niet het onderwerp van gesprek wordt. Niet te veel opvallen, gewoon doen zoals het hoort, dat hou je het langst vol, denkt ze.

Het is avond. In de omgeving van het gebouw is het stil, zeker binnen. Geluiden van buiten dringen nauwelijks door de dikke muren heen en een raam heeft Charlotte niet in haar kleine ruimte. De kaarslamp geeft een zwak licht en ze maakt zich gereed om te gaan slapen. Morgen begint de dag weer erg vroeg in de keuken en veel bezigheden zijn er niet op een winteravond als deze.

Terwijl ze haar haren borstelt, bedenkt ze zich dat ze vandaag een speld uit haar haren heeft gehaald en die zonder nadenken op het aanrecht in de keuken heeft neergelegd. Ze schrikt ervan. Ze hecht waarde aan dit kleinood. Veel geldwaarde heeft het niet, maar als onderdeel van haar prullaria wil ze het niet missen.

Ze twijfelt een ogenblik, maar besluit toch naar de keuken te lopen om te kijken of haar speld daar nog ligt. Vlug trekt ze haar mosterdgele jurk weer aan, strijkt snel met haar hand over haar ingeweven haar en stapt voorzichtig de stille gang in. Ze vindt het wel griezelig. Niemand te zien, want 's avonds hoor je hier niet meer te lopen. Zeker niet als vrouw. De bescherming die het grote gebouw altijd biedt lijkt in deze koude nacht volledig verdwenen. Een rilling trekt over haar rug, maar Charlotte is zeker van haar zaak.

Na enkele momenten staat ze in de donkere ruimte die haar overdag zo eigen is. Ze probeert haar ogen aan de duisternis te laten wennen. Ineens hoort ze achterin de hoek rechts een geluid. Ze schrikt. Hier betrappt worden en uit moeten leggen wat ze er 's avonds laat alleen doet, ze moet er niet aan denken. Wat zullen de meiden niet van haar zeggen! Behalve deze schrik is er nog een andere angst, vrees voor het onbekende. Wie of wat hoorde ze?

Nogmaals hoort ze een geluid dat haar niet bekend voorkomt. Haar hart klopt als nooit tevoren en ze verstart van angst. Geen beweging lijkt nog mogelijk. Ze ziet iets bewegen in de hoek tegenover haar. Een donkere gestalte wordt zichtbaar. Als aan de grond genageld, ziet ze een in het zwart geklede persoon zich langzaam in haar richting begeven. Ze kan geen geluid uitbrengen en het enige geluid waarmee de ruimte zich vult, lijkt te komen van het bonken van haar hart. Maar ook dat geluid maakt plaats voor andere klanken.

Ze hoort de persoon die langzaam op haar afkomt zacht brommen. Als hij midden in de keuken staat, herkent ze hem. Eén van de drie bestuurders komt haar kant uit. Hij is, samen met de twee anderen verantwoordelijk voor het bestuur van de hele gemeenschap. Dit is de kleine dikke. Hij draagt een hoge zwarte hoed. Ze kent hem wel. Regelmatig houdt hij toespraken en loopt hij als voornaam man door het gebouw of over het marktplein. Op die momenten draagt hij de driehoekige hoge hoed en hetzelfde zwarte pak dat nu zijn dikke lijf omhult.

Charlotte heeft weinig met hem op. Ze vindt hem onsympathiek, ook een beetje eng. Deze gevoelens zijn volkomen op hun plaats, bedenkt ze nu. Een onaangenaam voorgevoel wordt heviger naarmate hij haar nadert. Koude rillingen lopen over haar rug op het moment dat hij zijn linkerhand op haar linkerschouder legt. Haar snel weer aangetrokken

jurk is niet volledig vastgemaakt bij de kraag. Hij legt zijn hand eenvoudigweg op haar blote schouder. Ze gruwelt ervan. Paniek maakt zich van haar lichaam meester, vast voelbaar voor de man tegenover haar. Haar belager trekt zich er niets van aan. Met zijn rechterhand trekt hij haar jurk aan de voorzijde los; ze voelt zijn warme hand op haar buik. Al snel gaat die hand omhoog en haar borsten worden om beurten betast door de grommende en graaiende gestalte.

Charlotte voelt schaamte en walging, een intense boosheid en diepe vernedering. De grommende man lijkt het niet te kunnen schelen. Zijn handelingen gaan steeds sneller en plots rukt hij haar hele jurk van haar lijf. Hij smijt het fraaie kledingstuk waar ze zo zuinig op was nonchalant tegen de muur. Haar witte ondergoed licht bijna op in deze donkere ruimte waar alleen schimmen waarneembaar zijn.

‘Je moet doen’, hoort ze hem een paar keer zeggen. Charlotte’s houding verandert op het moment dat hij zowel haar als zichzelf ontkleedt. Een schok van kwaadheid maakt zich van haar spieren meester. ‘Dit is niet goed’, dreunt het door haar hoofd en in een vlag van zelfbescherming weet ze alle kracht die ze in zich heeft te verzamelen in haar rechterarm. Recht vooruit duwt ze haar arm, waardoor de nagels van haar vingers het gezicht

van de man lijken te doorboren. Zijn linkeroog wordt hierbij flink geraakt.

In plaats van dat ze hem van zich af kan slaan, wordt hij furieus. Zijn grommen wordt briesen en zijn rechterhand verplaatst zich nu naar haar keel. Zijn duim duwt hard tegen haar keel. Op geen enkele manier weet ze zich los te rukken. Ze krijgt geen adem... Hij houdt maar vast... Die duim... Langzaam wordt de pijn minder.

Charlotte staat met haar rug tegen het raam. Ze kijkt naar zichzelf. Daar, een meter of zeven voor haar ziet ze zichzelf ingezakt op de grond liggen. Haar linkerbeen gestrekt, het rechter geknikt. Ze ligt voorovergebogen op de grond. Links naast haar tegen de muur ligt haar jurk, voor haar staat de man waar ze een hekel aan had en nu nog veel meer: de baas binnen de gemeenschap.

Hij wrijft met zijn linkerhand over zijn rechterhand, terwijl hij naar haar lichaam kijkt. Ze voelt niets, kan niets bewegen en ervaart de koude die in de ruimte hangt. De man loopt weg in dezelfde richting als waar hij vandaan kwam.

Charlotte is alleen.

Op de koude grond ligt ze, terwijl ze vanaf de raampartij de wacht over zichzelf lijkt te houden. De koude nacht duurt uren.

Dan komen twee vrouwen aangelopen via de ingang in de richting van de haard. De voorste

vrouw ziet Charlotte als eerste liggen. Deze vrouw loopt erheen, gevolgd door de andere. Charlotte slaat de vrouwen gade. Vanaf haar positie bij de ramen bekijkt ze de dames die ze niet kent. Ze zijn wat ouder dan zij. De ene vrouw is van middelbare leeftijd en keurig gekleed. Haar donkerrode jurk steekt mooi af bij haar rood-witte muts. De andere vrouw is in donkere tinten gekleed.

Charlotte ziet hoe ze neerknielen bij haar lichaam. Nu pas dringt het tot haar door dat ze dood moet zijn. Weer ontstaat een gevoel van paniek. Dat kan niet. Ze is nog helemaal niet klaar met haar leven! Nog twee dames komen binnen. Charlotte voelt zich beschaamd. Wie wil er nu in onderkleding gezien worden? Dat is niet netjes, niet goed. Maar ze kan er niets aan veranderen. Bewegen gaat niet, ze voelt zich overgeleverd aan de dames.

Twee van hen verlaten de keuken. Hulp halen, hoopt Charlotte. Dat klopt, want enige tijd later verschijnen twee mannen met een handkar. Charlotte ziet de mannen op het plein voor de keuken. Deuren worden geopend en de kar wordt middenin de keuken gereden. De mannen tillen het lichaam op de kar en vervolgens wordt de jurk over haar lichaam gelegd, terwijl er ook een grote deken overheen gelegd wordt.

Eén van de mannen loopt voor de kar, de ander duwt. De kar gaat over hobbelige keien. Terwijl in

de huizen langs de straat het dagelijks leven lijkt te beginnen, kijkt Charlotte van bovenaf hoe haar dode lichaam door twee mannen op een kar door het plaatsje geduwd wordt. In de richting van de stadspoort gaat de tocht. En verder.

Charlotte lijkt een meter of vijf boven hen te zweven en ziet de kar met de lugubere, maar zo persoonlijke vracht. Zonder problemen gaan ze verder, de stad uit. De kar brengt haar lichaam een kilometer verder naar een afgelegen gebouw. Er omheen staan vier bomen.

In een flits bedenkt ze dat het een prettige plaats zou zijn, ware het niet dat de omstandigheden nu wel heel erg dramatisch zijn.

Charlotte lijkt te zweven boven het land. Te zweven boven de kar, de mannen, en boven haar eigen lichaam. Haar verbazing maakt plaats voor een paniekerige gedachte. Ze graven een graf voor haar! Waarom hier? Haar vrienden, familie en allen die haar dierbaar zijn wil ze erbij hebben! Charlotte kan zich niet uiten, niemand bereiken en de mannen niet stoppen.

Ze begraven haar lichaam, delven een graf en bedekken het meteen met een dikke laag grond. Een diep triest gevoel is wat overblijft.

17 - MARIANNE FORTUIN

Negen levens, maar waarom?

Hoewel ik pas vier jaar geleden voor het eerst in het Verre Oosten kwam, had ik al vanaf mijn jeugd een onbestemd gevoel, een draadje naar dat deel van

de wereld. En dan met name Indonesië. Lang dacht ik dat ik een vondeling was, want ik leek niet op mijn zus of broer, met hun typisch Hollandse uiterlijk van blond haar, lichtblauwe ogen en vette huid, die in de puberteit ontsierd werd door vele jeugdpuistjes. Mijn huid was niet helemaal blank, ik werd snel bruin en ook de andere 'Hollandse' kenmerken had ik niet. Nadat mijn moeder me vertelde, dat er ergens ooit een Javaan de familie ingeslopen was, begreep ik ineens dat ik toch geen vondeling was. Uiterlijk leek ik op haar, maar ik had dat niet in verband gebracht met Indonesië. Omdat ze over de oorlog in alle talen zweeg, dacht ik dat ze Joods was.

Het draadje met het land en volk aan de andere kant van de wereld bleef sterk en onverklaarbaar, want hoeveel procent Javaans was ik nu helemaal? Dat viel moeilijk te achterhalen, want er werd in de familie niet over gesproken. Men woonde eeuwenlang in de Betuwe, maar mijn overgrootvader vertrok ineens naar Brabant. Wat zat daar achter? Een tante ontkende de Javaanse wortels glashard en vroeg me: "Maar dat wil je toch helemaal niet zijn?" Toch bleef dit gevoel aan me trekken en het duurde tot 2009 voor ik daadwerkelijk het land van mijn verre voorouders kon bezoeken. Er was herkenning, vooral qua sfeer, en ik voelde me er thuis. Daarmee was het verhaal echter nog niet af. Er moest meer zijn.

Gebruikmakend van mijn aangeboren 'stille kracht' ging ik op zoek en dit is wat er voor mijn geestesoog verscheen:

Ik ben een elfjarig Javaans meisje, Sethi, en de dochter van een belangrijk man. Hij is doodziek en ik probeer uit alle macht hem beter te maken. Mijn moeder is onder geheimzinnige omstandigheden gestorven en in de familie ontstaan al voordat mijn vader overlijdt intriges en machtsspelletjes. Daar heb ik als kind geen enkele invloed op. Ik wil hem koste wat het kost beter maken, iets dat me tot mijn grote verdriet niet lukt.

Het hele verhaal schrijf ik op als in een trance, inclusief landschappen, familieleden, de schoolmeester, de sfeer en mijn gevoel.

Willen helen is in mijn huidige en vorige leven(s) een bekend patroon. Een astroloog vertelde me een aantal jaren geleden, dat hij kon 'zien' dat ik lijfarts was geweest. Ik was niet de koning of de keizer, iets dat blijkbaar veel mensen voor zichzelf bedenken, maar een dienaar. Het liep niet goed af in dat leven, want de vorst genas niet, ik werd hiervoor verantwoordelijk gehouden en onthoofd. Daardoor was er een angst ontstaan op het helen, dat bij mij gebeurt via helderziende inzichten. Het lukt me ook hier om contact te maken met de persoon die ik destijds was.

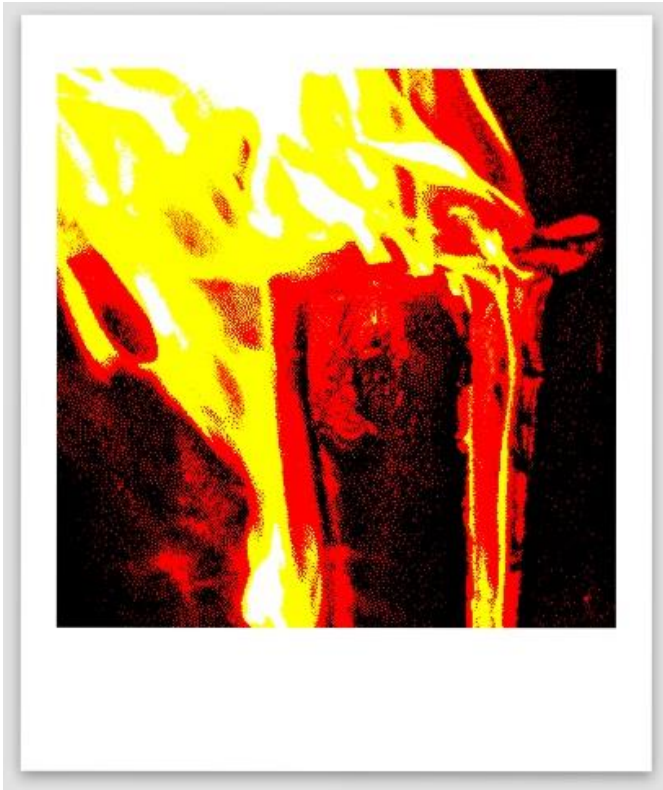
Ik krijg een naam door van deze lijfarts, en het gebied waar dit zich afspeelt. Het is iemand die heel veel gestudeerd heeft, stapels boeken heeft gelezen om kennis te vergaren, om maar niet te falen. Het is een erg eenzame post in het koninkrijk en tot op de dag van vandaag weet ik niet of de vorst door mijn toedoen of nalatigheid om het leven is gekomen.

Ooit was ik een monnik, die zich van de wereld afsloot om in de boeken te kunnen duiken.

In hoeverre sta ik mezelf toe de 'antenne' op mijn hoofd te gebruiken en tegen welke prijs? Je hebt soms meer vijanden dan je denkt, vooral als je in een goed blaadje staat bij de machthebbers. Dingen weten die je eigenlijk niet kunt weten boezemt mensen angst in, en ook dat komt me erg bekend voor.

Ik heb niet zo'n behoefte om verder te zoeken naar vorige levens, omdat het patroon nu duidelijk is. Niet voor niets - omdat ik niet anders kan - ben ik bezig anderen te begeleiden op hun levensweg, waarbij het thema 'helen' opnieuw centraal staat. Inmiddels gebruik ik mijn talenten de Wonderdoener, de Sjamaan en de Hogepriesteres hiervoor. Met dit magische drietal kan ik zien wat er aan de hand is, waar iets vandaan komt (zo nodig inclusief

een vorig leven), en ontstaan in het moment bij de
ander inzichten die tot heling kunnen leiden.
Mijn angst is weg, maar de verantwoordelijkheid
blijft. En het verdriet, dat het soms niet lukt iemand
in diens huidige leven te helpen helen...

18 - ROOS BOUM

Voor altijd dansen

Zo lang al in het niets, maar toch in het alles, wat is het zwaar, of is dit juist licht? De pijn is weg, en dat doet intens zeer.

'Paul, kijk, wat een schatje!' Jacky stoot haar man aan.

'Over zeven weken kunt u hem ophalen. Vandaag moeten ze hun oogjes openen,' zegt de hondenfokker.

Eindelijk krijg ik ze open. Het moment waar ik op wachtte. Het licht kwelt. Meer dan ik zie, weet ik. Het is niet goed. Bij mijn Danu! Hoe kan dit?

Waarschuwend trekt de Ierse wolfshond zijn lip op, vanuit zijn keel een dreigend gegrom.

Marian, de overbuurvrouw, ziet verschrikt af van haar voornemen Lisa te knuffelen. 'Vertrouw je je hond nog steeds?'

'Ja, Borus is haar grote beschermer, een hecht stel die twee,' lacht Jacky.

'Twai,' babbelt Lisa na. Het meisje leunt tegen de reusachtige hond. Met grote ogen bekijkt ze de volwassenen.

'Twee,' corrigeert Jacky. 'Een, twéé, drie!'

'Twai,' praat Lisa haar moeder na en brabbelt verder tot tien.

'Tjee, ze telt al!' verbaast Marian zich. 'Hoe oud is ze? Drie?'

'Bijna.'

'Jammer dat ze nog niet loopt en speelt.'

Jacky knikt. 'Kinderen die motorisch zwak zijn, zijn verbaal vaak vlugger. Ze kan ook het alfabet opzeggen en kent alle boekjes van Nijntje uit haar hoofd.'

'Echt waar? Dat is uitzonderlijk.'

'Ze verzint ook woorden. Een klok is tondajeniksiton, onze slaapkamer shalona, en ze maakt al letters!' Jacky staat op en komt terug met een blaadje waarop in bibberige letters staat: LLÿR AGUS AOIBH.

Marian kijkt de trotse moeder ongelovig aan. Kleine Lisa herkent het blad, druk met haar handjes fladderend, roept ze: 'Liiir!' Ze slaat haar blote armpjes om de nek van de hond en verzucht in haar kindertaaltje: 'Ogg-us, iiiv.'

'Ze vindt Borus lief,' verklaart Jacky.

Marian wijst naar een vreemde draakvormige wijnvlek op het kinderarmpje. 'Laten jullie die weghalen?'

'Als ze groot is.'

Jacky doucht Lisa. De negenjarige fladdert druk en babbelt over de Keltische avond waar ze heen gaan. Ze is dol op alles wat Iers is. Jacky luistert maar half. Ze is gehaast, ze moet Lisa's tanden nog poetsen, haar nog aankleden, want dat kan het meisje niet zelf. Straks is er weer de strijd om wat Lisa aan

moet. Een spijkerbroek met een truitje is leuk, maar Lisa zal zoals altijd haar lange nachthemd aan willen. Soms moppert Jacky goedmoedig tegen Paul dat zij net de bediende is van hun dochter, maar beiden weten dat een autistisch kind dit met zich meebrengt.

Lisa is eindelijk aangekleed en in haar jas gehesen. Stokoude Borus heeft de staart omlaag, zijn baasjes gaan uit, hij weet dat hij niet mee mag. Wat gehaast vertrekt het gezin, tot Lisa stokt. Verstard kijkt ze naar de volle maan die vanuit een zwarte hemel neerkijkt. Lisa's vrolijkheid slaat acuut om in irrationele selenofobie, angst voor de maan. Huilend laat ze zich op de grond zakken waar Borus zich meteen aan haar zijde vlijt. Zacht likt hij met grote halen haar zoute tranen. Lisa begraaft haar gezicht diep in zijn ruige vacht. Voor vanavond; geen Ierse dansavond.

Nooit zal ik vergeten hoe haar ranke voeten sierlijk dansten over de zachte bosbodem. Lange haren volgden Aoibh gracieus. De handen van mijn priesteres fladderden omhoog en omlaag, de gouden drakenarmband gleeed mee, het boze bezwerend. Aoibh's bedienden zaten in een cirkel en keken naar haar op. Ze telden het ritme: ainaz, twai,

br̄iz, fedwōr en riepen Aoibh, wat zoals altijd klonk als een langgerekte 'iiiv'. Tussen iedere draai keek Aoibh naar mij. Het verlangen brandde, de herinnering aan onze heimelijke ontmoetingen zoet. Ze greep mijn hand, we dansten, onze lichamen versmolten...

Plots verscheen de clan uit het niets!

Ze grepen haar.

Gekrijs.

Fakkels.

Ik wilde haar verdedigen.

Pakte mijn bijl, maar een vlijmende pijn schoot door mijn schedel.

Haar witte gewaad kleurde rood, vlammen, de gloeiende drakenkop schroeide haar arm. Ik kroop naar haar, mijn bloed streelde haar mooi gezicht, haar glimlach vergevend. Ze staaarde naar de volle maan, alvorens haar ziel deze aarde verliet. Ik, Llŷr, haar beschermheer, had gefaald.

Vannacht is het mijn tijd. Ik moet mijn liefste achterlaten. Aoibh is in goede handen. Niet voor niets heb ik haar hier uitgenodigd bij deze mensen. Deze keer was het tekort. Vorige keer, onmogelijk. Ooit zullen we voor altijd dansen, zoals alle zielsverwanten doen.

Ik voel Aoibh's armen om mijn hondenkop, leg mijn poot op haar arm. Mijn Eve, mijn Lisa, het is weer onze laatste dans. Fodhlíthe, daar.

MEER VERHALEN LEZEN OVER VORIGE LEVENS ?

[Marianne Notschaele](#) is reïncarnatietherapeut en auteur van boeken over werken met inzichten uit vorige levens en reïncarnatie(therapie). Ze publiceert artikelen over deze boeiende onderwerpen in (vak)tijdschriften, op haar website www.vorigelevens.nl en op haar [Blog Vorige Levens](#); filmpjes en boektrailers op [You Tube](#).

Het e-boek 'Vintage Life' wordt in ruil voor uw adresgegevens gratis aan u gemaïld, de e-boeken 'Koen de Wolkenvlieger' en 'Past Lives' kunt u zelf gratis downloaden vanaf haar website.

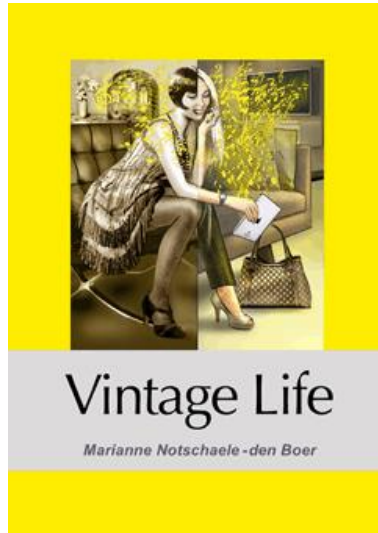

[REÏNCARNATIEVERHALEN. LANG ZULLEN WE LEVEN](#)

Pocket met 16 verhalen uit de praktijk van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Onder andere over het verdwijnen van heimweegevoelens, eczeemklachten, angsten en merkwaardige pijnen; over vorige levens waaruit mensen elkaar kennen. Uiteenlopende verhalen van jongeren en ouderen, van mannen en vrouwen.

Verhalen die je aan het denken zetten. Waarom gebruiken we niet vaker in formatie uit vorige levens, als we er zo veel baat bij hebben?

128 pagina's – ook in digitale versie verkrijgbaar
 Uitgave Ankertjesreeks, AnkhHermes 2013

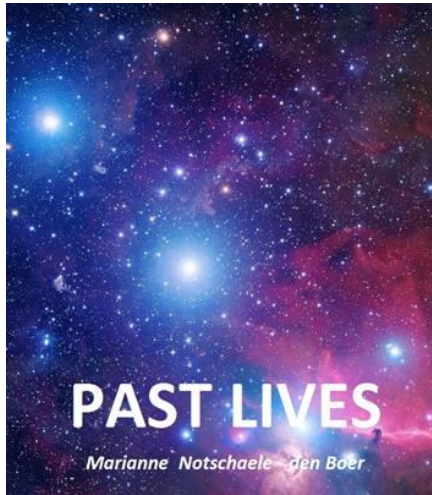
VINTAGE LIFE (GRATIS, aanvragen via www.vorigelevens.nl in ruil voor uw adresgegevens)

e-Boek (pdf) met 14 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over ervaringen uit voorbije levens, die inzichtgevend en probleemoplossend werken in het hier en nu.

Ben jij dol op vintage fashion? Hou je van retropullen? Geen idee hoe dat komt... Nieuwsgierig naar wat vorige levens daarmee te maken kunnen hebben?

Vintage Life bevat verhalen uit eerder gepubliceerd werk van auteur en reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele, bewerkt rondom het thema retro, vintage en mode.

186 pagina's – uitgave 2012

[6 REINCARNATION STORIES](#) (GRATIS, zelf downloaden)

Engelstalig e-book (pdf) met 6 verhalen over reïncarnatie en vorige levens.

Auteurs: Lilly, Jacqueline Troost en Marianne Notschaele.

50 pagina's - uitgave 2012

LICHTE ZEDEN ONDER DE ZODEN

Boek met 16 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over inzichten uit voorbije levens, die probleemoplossend werken in het hier en nu.

Verrassende verhalen over relaties, liefde, erotiek, seks, misbruik, zwangerschap en elkaar (her)kennen uit vorige levens.

Accent op taalgebruik van cliënten en eenmalige consulten vorige levens.

Voorwoord: musicalacteur/auteur Fred Butter.

187 pagina's – uitgave 2011

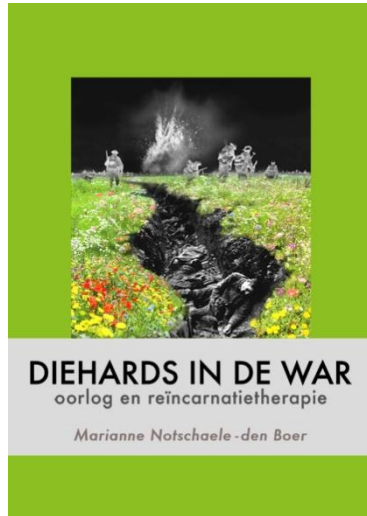
[HÉ, WAAR KEN IK JE VAN?](#)

Boek met 15 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over inzichten uit voorbije levens, die probleemoplossend werken in het hier en nu.

Wat leer je van vorige levens waaruit je elkaar kent of herkent? Wat is het nut van die herkenning? Wat kun je met die inzichten uit het verleden doen in het hier en nu? Accent op taalgebruik van cliënten en reïncarnatietherapie.

Voorwoord: cabaretière/auteur/zangeres Els de Schepper.

173 pagina's – uitgave 2010

[DIEHARDS IN DE WAR](#)

Boek met 12 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over vorige levens in oorlogstijd.

Volhouders, echte diehards, willen blijven leven. Of het nu gaat om daders of slachtoffers. Ze vinden het moeilijk te sterven in oorlogstijd. Ze raken ervan in de war. Reïncarnatietherapie rond 'onaffe' sterfervaringen af via emotionele verwerking of inzicht. Het doel: 100% leven, nu. Accent op taalgebruik en reïncarnatietherapie

141 pagina's – uitgave 2009

[IK WAS EENS...](#)

Boek met 15 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over inzichten uit voorgaande levens door de eeuwen heen.

Een laagdrempelig boek met cliëntverhalen over hun vorige levens, die je zeker aan het denken zetten, of je nu in vorige levens gelooft of niet.

Accent op reïncarnatietherapie en taalgebruik.

98 pagina's – uitgave 2009

[WAAROM ESTHER GEEN ROBINSON WERD](#)

Boek met maar liefst 34 verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie over inzichten uit voorgaande levens. Ongewone en spannende verhalen die je zeker aan het denken zetten, of je nu in vorige levens gelooft of niet.

Verskillende methoden en technieken uit regressie- en reïncarnatietherapie om te werken met herinneringen aan vorige levens komen aan bod.

Voorwoord: motivator, spreker/auteur Esther Jacobs.

203 pagina's – uitgave 2006

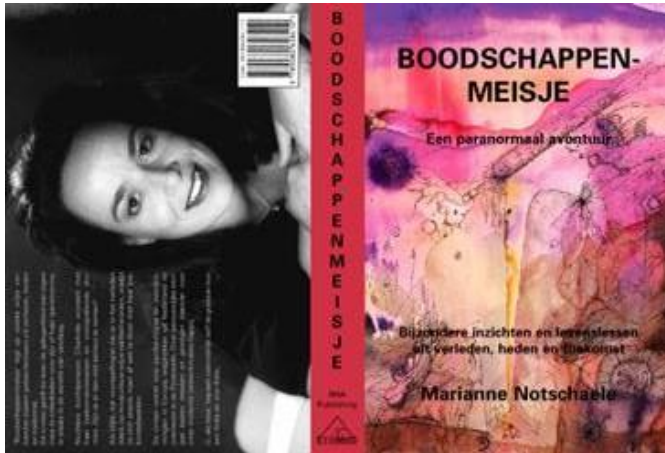

KOEN DE WOLKENVIEGER (GRATIS, zelf downloaden)

Dit kinderboekje op rijm - illustraties van Hilbert Bolland - is niet meer te koop, maar nog wel gratis te downloaden via de website www.vorigelevens.nl (in pdf)

Onderwerp: bedplassen, vliegdream, uittreding. Geschikt als voorleesboekje voor Nieuwetijskinderen of hoogsensitieve kinderen.

Uitgave 2002

[BOODSCHAPPENMEISJE](#)

Een paranormale roman voor volwassenen waarin de lezer zelf de grenzen bepaalt tussen fictie en non-fictie.

257 pagina's – uitgave 2001
